NEW YORK TIMES BESTSELLER

süt ve bal

rupi kaur

PEGASUS

süt ve bal

Pegasus Yayınları: 1708

Süt ve Bal
Rupi Kaur
Özgün Adı: Milk and Honey

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Dilara Anıl Özgen
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

5. Baskı: İstanbul, Nisan 2022
ISBN: 978-605-299-243-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Rupi Kaur, 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

rupi kaur

süt ve bal

İngilizceden çeviren:
Elif Tozlu

PEGASUS YAYINLARI

beni saran
kollara

yüreğimin feryadına uyandım dün gece
ne gelir elimden diye yakardım
o kitabı yaz dedi kalbim

içindekiler

sancımak 9

sevmek 43

kırılmak 79

sağalmak 145

sancımak

sordu: *nasıl bu kadar iyisin*
insanlara karşı?

Süt ve bal damladı
dudaklarımdan cevaben

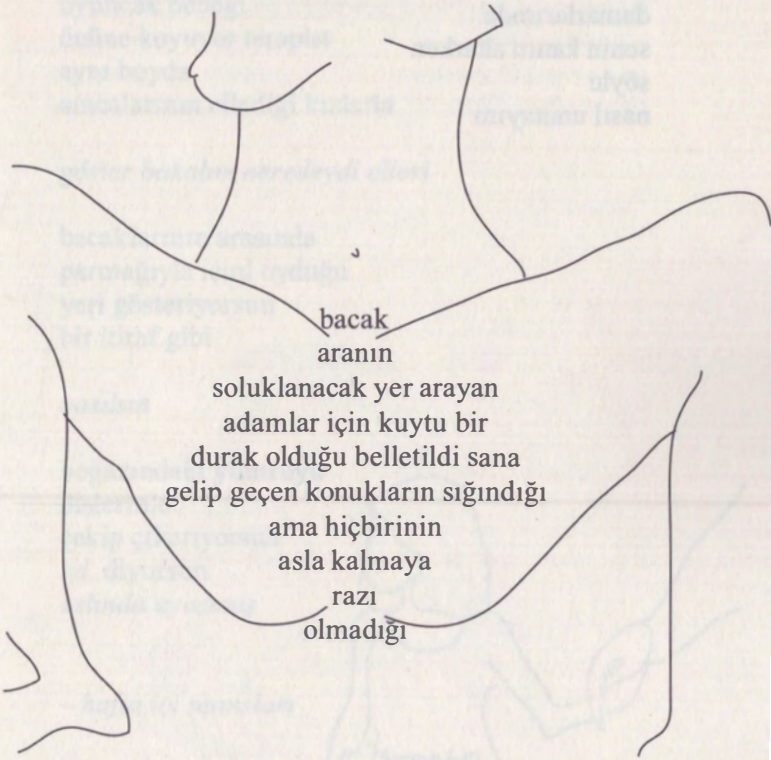
çünkü kimse bana
iyi davranmadı

beni öpen ilk oğlan
üstüne bindiği
ilk bisikletin gidonu gibi
abandı omuzlarıma
beş yaşındaydım

dudaklarında
açlığın kokusu vardı
gecenin 4'ünde anasının üstünde ziyafet çeken
babasından aldığı

ilk o öğretti bana
vücudumun
her şeyden eksik hissetmemi
isteyenlere vermelik olduğunu

ah tanrım
tıpkı o gece 4.25'te annesinin hissettiği
boşluk muydu içimdeki

bacak
aranın
soluklanacak yer arayan
adamlar için kuytu bir
durak olduğu belletildi sana
gelip geçen konukların sığındığı
ama hiçbirinin
asla kalmaya
razı
olmadığı

damarlarımda
senin kanın akarken
söyle
nasıl unutayım

oyuncak bebeği
önüne koyuyor terapist
aynı boyda
amcalarının elledi̇ği kızlarla

göster bakalım neredeydi elleri

bacaklarının arasında
parmağıyla içini oyduğu
yeri gösteriyorsun
bir itiraf gibi

nasılsın

boğazındaki yumruyu
dişlerinle
çekip çıkarıyorsun
iyi, diyorsun
aslında uyuşmuş

– hafta içi seansları

hayatının ilk aşkı, ilk sevdiğin adam
olacaktı güya
onu aramaktasın hâlâ
her yerde

– *baba*

o kadar korkuyordun ki
sesimden
ben de karar verdim
ondan korkmaya

tazecik bir güldü o
koparıp
ellerine aldılar
saklamaya hiç niyeti olmayanlar

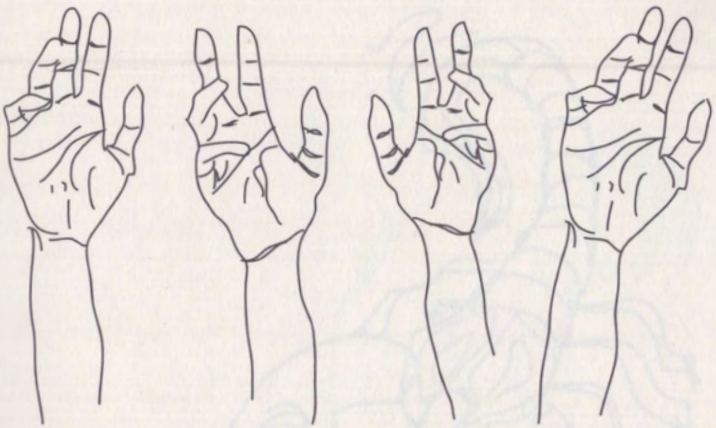
kendi iyiliği için,
sevdiğinden bağırdığını
her söylediğinde kızına,
öfke ile iyiliği karıştırmayı
öğretiyorsun ona
mantıklı gelse de başta,
büyüyüp serpildikçe
canını yakan adamlara
güveniyor kızın
çünkü onlar
tıpkı sen

– kız babalarına

seks yaptım dedi kız
ama sevişmek
nasıl bir duygu
bilmiyorum

güven nedir
bilseydim eğer
tekinsiz kucaklarda
düşe kalka
harcamazdım ömrümü.

sevişmek için iki kişinin rızası gerekir
eğer biri öylece uzanmış yatıyorsa
hazır değilse
havasında değilse
canı istemiyorsa ya da
lakin sevişiyorsa yine de diğeri
onun bedeniyle
bunun adı aşk değil
tecavüzdür.

işin aslı hepimiz
sevmeye muktediriz
yine de zehir saçmak
hep tercihimiz

bu dünyanın en büyük yanılgısı,
yüreğini ve bedenini
korumaya çalışan kadının
aile namusuna
leke süreceği fikri

yere mıhlayıp
bacaklarımı
ayaklarınla,
kalkmamı
buyurdun bana

tecavüz
seni parçalayıp
ikiye bölecek

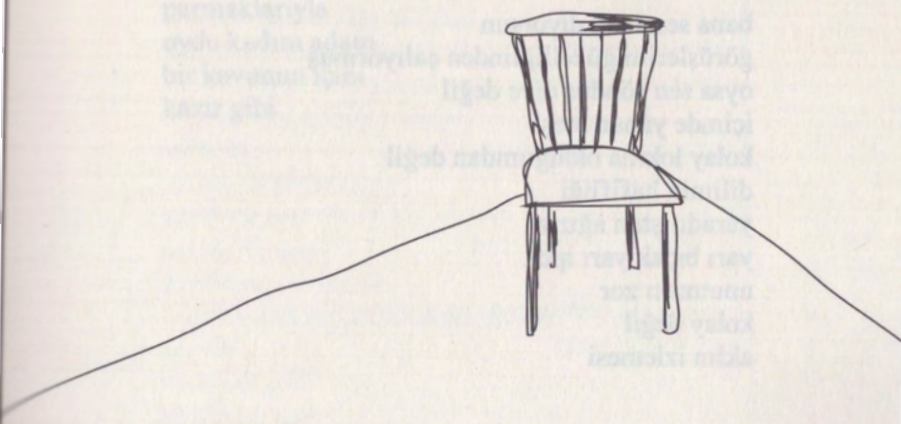
ama
seni
bitiremeyecek

hüzünlerin var
hüzne hiç yer olmayan yerlerinde

kız çocukları
bir ilişki için
babalarına yalvarmak
zorunda olmamalı

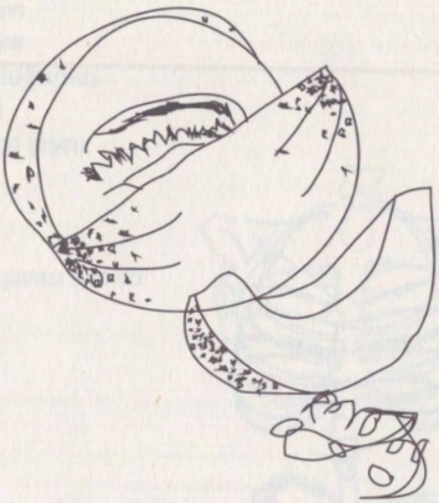

şu hayatta
benim de
bir yerim olduğuna
inanmaya çalışmak,
sağlak doğduğum halde
sol elle yazmaya
kalkışmak gibi

– yitip gitme fikri doğuştan bizde

bana sessiz ol diyorsun
görüşlerim güzelliğimden çalıyormuş
oysa sen söndür diye değil
içimde yanan ateş
kolay lokma olduğumdan değil
dilimin hafifliği
yaradılıştan ağırım
yarı bıçak yarı ipek
unutması zor
kolay değil
aklın izlemesi

parmaklarıyla
oydu kadını adam
bir kavunun içini
kazır gibi

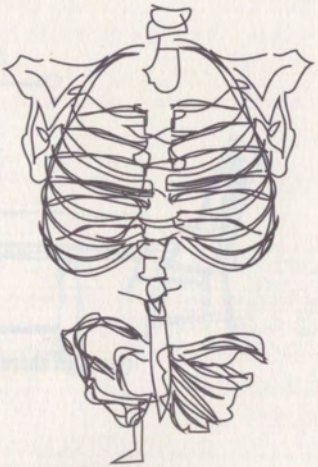
annenin âdeti bu,
taşıyabileceğinden çok
sevgiye boğar seni,

baban ortalarda yok

bir savaşsın sen
iki ülke arasındaki sınır
sivil zayiat
ikisini hem birleştiren
hem ayıran tezat

anamın karnından çıkışım
ilk ortadan kayboluşumdu
kızlarının görünmez olmasını isteyen
bir aile için gözden yitmeyi öğrenişimse
ikincisi
içi boş yaşamak
kolay zanaat
bir hiçsin sen
diyenlere inanacak
yineleyeceksin kendi kendine
sık sık
bir dilek gibi
bir hiçim ben
bir hiçim ben
bir hiçim ben
hâlâ sağ olduğunun
tek emaresi
nefes aldıkça şişen
göğsün

– içi boş yaşama sanatı

nasıl da annene benziyorsun

belki de onun şefkatini iyi taşıdığımdan

gözlerin aynı onun gözleri

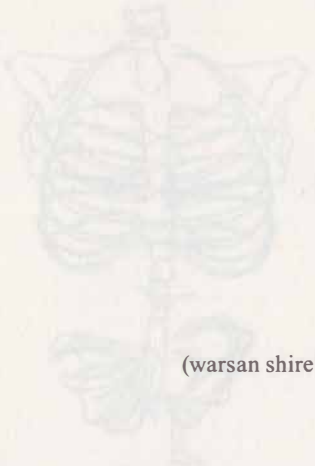
çünkü tükenmişiz ikimiz de

hele ellerin

aynı solmuş parmaklar

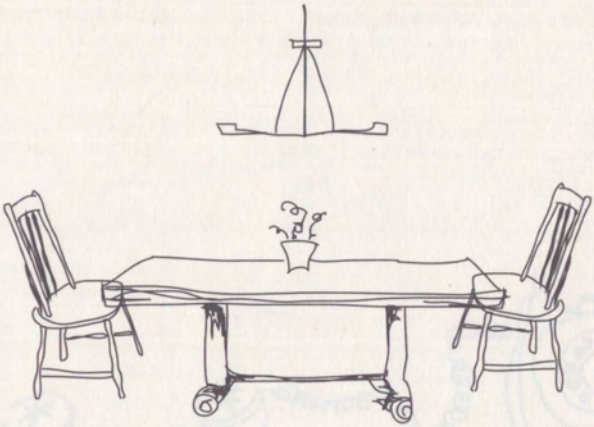
ama o yakıcı hiddet, yok o öfke annende

doğru
babamdan aldığım tek şey
bu yakıcı öfke

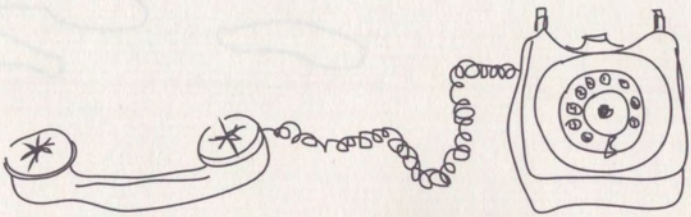
(warsan shire'ın "miras"ına atfen)

anneciğim ne zaman ağzını açsa
akşam sofrasında iki çift laf için
hişşt diye tıkar babam lafı ağzına
"ağzın doluyken konuşma"
işte böyle öğrendi ailemin kadınları
çenelerini tutup yaşamayı

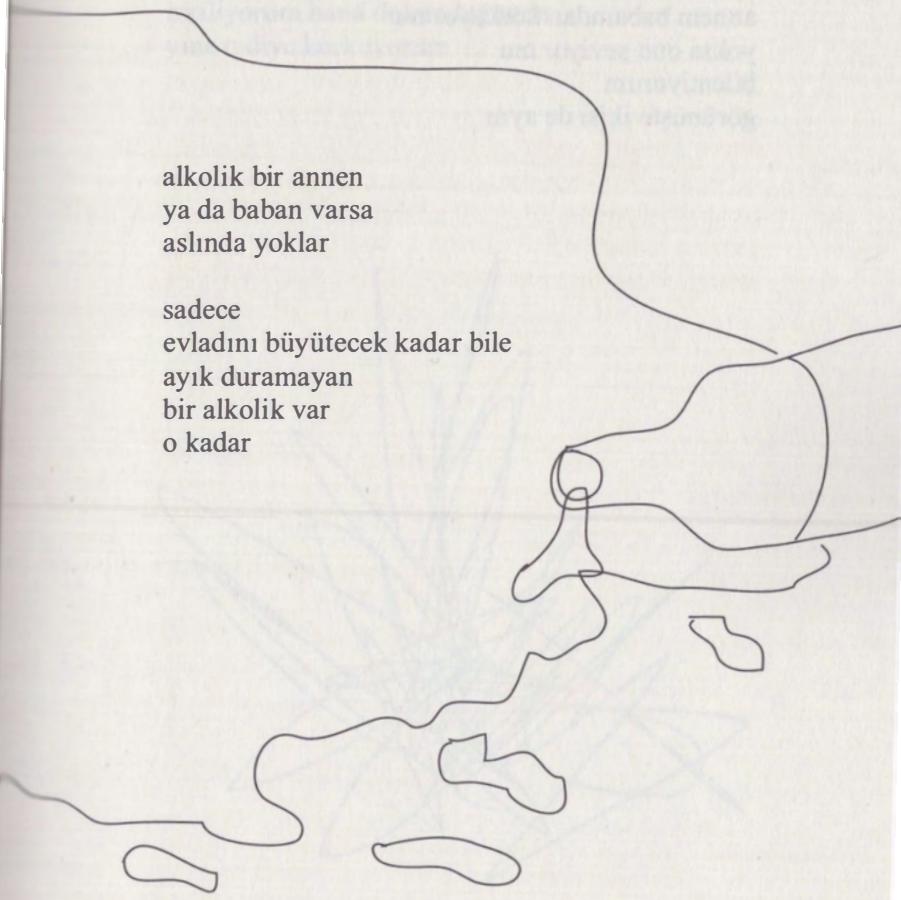

kanırtarak açtılar
dizlerimizi
abiler
amcalar
adamlar
öyle yanlış eller
değdi ki tenimize
korkar olduk
en güvenli yataklarda bile

baba. öylesine konuşmak için arıyorsun hep. halimi hatırımı soruyorsun; derken sessizlik koca bir ömür gibi uzuyor aramızda, ben lafı uzatacak sorular bulmak için çırpınıyorum. sana en çok şunu demek isterdim: seni bu hayat böyle yaptı, anlıyorum. ayakta kalmak çok zordu senin için. bana karşı sevgi dolu olmayı beceremedin diye suçlamıyorum seni. bazı geceler uykularım kaçıyor, lafını bile etmesen de sancıyan o yaralarını düşünmekten. ben de senin o sancıyan kanından, canındanım. O can ilgiye öylesine muhtaç ki kendi üzerime yığılıp kalıyorum. ben senin kızınım. beni sevdiğini söylemek için bildiğin tek yol havadan sudan konuşmak, biliyorum. çünkü benim de bildiğim tek yol bu.

iki parmağınla içime dalıyorsun, kanım donuyor çoğu vakit. açık yaraya sürülen zımpara gibi. sevmiyorum. giderek daha hızlı, daha hızlı itiyorsun. ama hiçbir şey hissetmiyorum. yüzümde bir tepki arıyorsun, ben de kimsenin görmediğini sandığın zamanlar izlediğin o filmlerdeki kadınlar gibi rol yapmaya başlıyorum. onların inlemelerini taklit ediyorum. içi boş ve aç. hoşuna gidiyor mu, diye soruyorsun, evet diyorum; öyle çabuk ki ezberlenmiş gibi. oysa rol yaptığımı fark etmiyorsun.

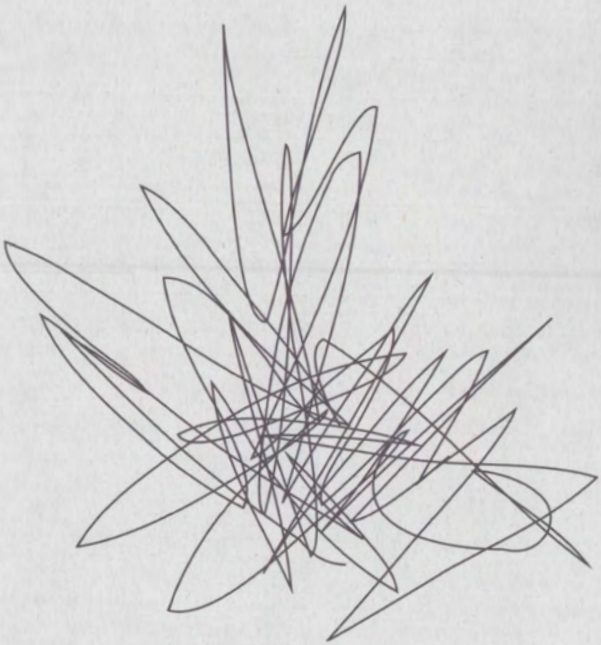

alkolik bir annen
ya da baban varsa
aslında yoklar

sadece
evladını büyütecek kadar bile
ayık duramayan
bir alkolik var
o kadar

annem babamdan korkuyor mu
yoksa onu seviyor mu
bilemiyorum
görünüşte ikisi de aynı

irkiliyorum bana dokunduğunda
yine o diye korkuyorum

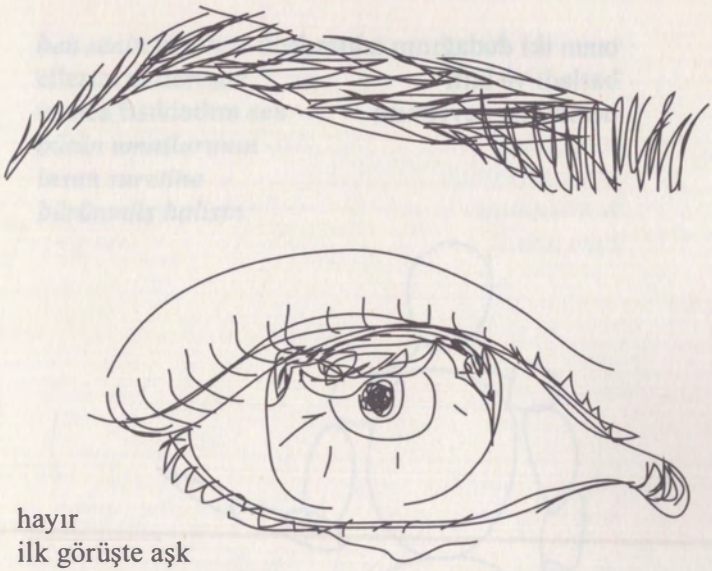
sevmek

annem ikinci çocuğuna gebe kaldığında
dört yaşındaydım
şişmiş karnını gösterip hayret ediyordum
şunca zamanda bu kadar büyümesine
babam ağaç gövdesini andıran kollarına alıp beni,
bu dünyada tanrıya en yakın şey
bir kadının vücududur, demişti
yaşamın kaynağı orası
yetişkin bir adamın o ufacık yaşımda
söylediği bu derin sözler
hayata bakışımı değiştirdi, artık
annemin ayaklarının altına uzanmıştı bütün âlem

ne kadar uğraşsam da
aklım ermiyor
nasıl verir insan
tüm ruhunu
kanını canını
bir başkasına
hiç karşılık
beklemeden

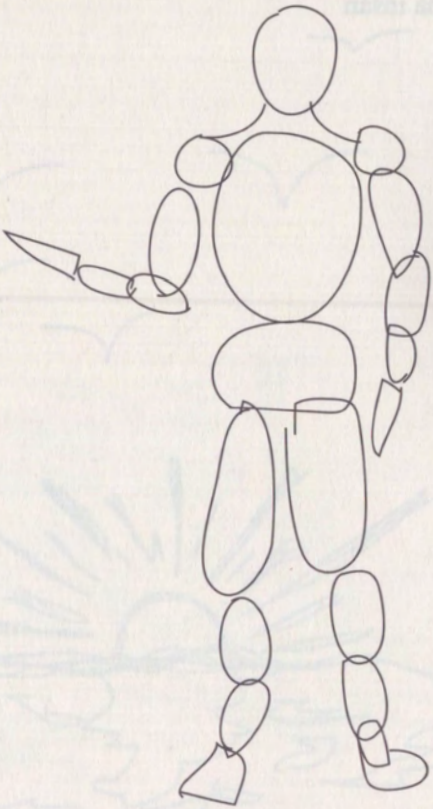
– belki de önce anne olmam gerek

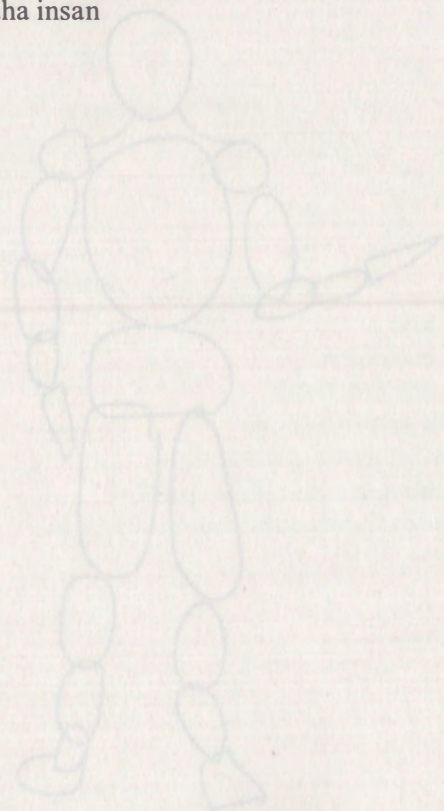
hayır
ilk görüşte aşk
olmayacak bizimkisi
ilk hatırlayışta aşk olacak
çünkü henüz tanışmasak da
seni gördüm annemin gözlerinde
oğlumun kime benzemesini istiyorsam
öyle bir adamla evlenmemi tembihlediğinde

onun iki dudağının arasında
başladı ve bitti
benim her devrimim

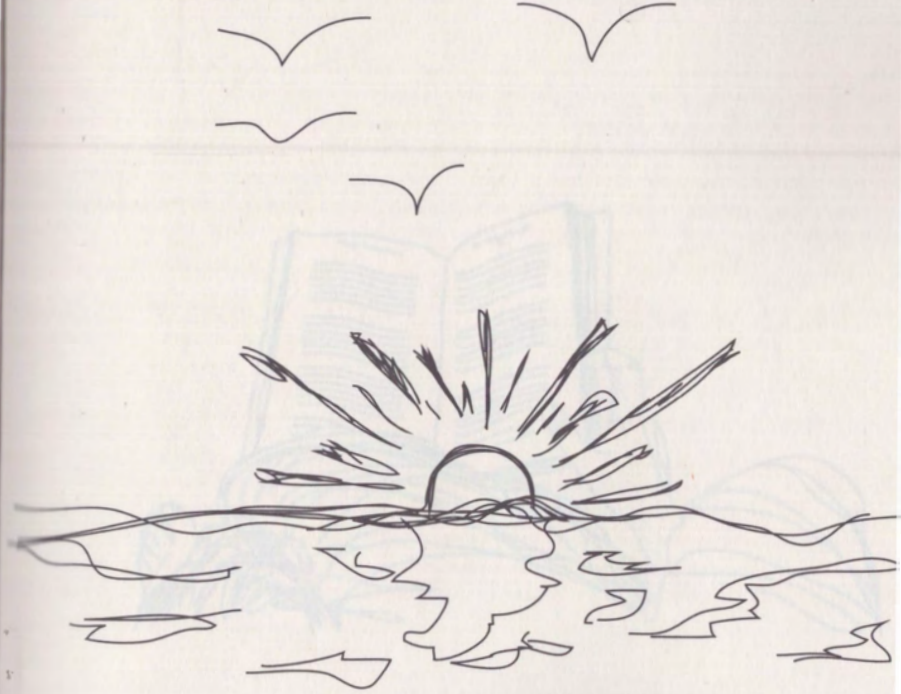
ben senin neyinim diye sordu
ellerim dizlerinde
usulca fısıldadım *sen*
bütün umutlarımın
insan suretine
bürünmüş halisin

kokunu seviyorum en çok
topraklara
bitkilere
bahçelere
benziyor kokun
hepimizden
daha insan

biliyorum ki
yanıp tükeneceksem şayet
daha iyi bir sebebi olmalı
peki sen hiç gördün mü
her gece
güneşi dize getiren
o oğlanı

inanmak ile
körü körüne beklemek arasındaki
ince çizginin adısın sen

– *gelecekteki sevgilime mektup*

hiçbir şey güven vermiyor
bana yüksek sesle
kitap okuyan sesin kadar

– *mükemmel buluşma*

aklıma değdi elleri
belime
kalçama
yahut dudaklarıma
uzanmadan önce
güzelliğim değildi
ilk dem vurduğu
zarafetimdi

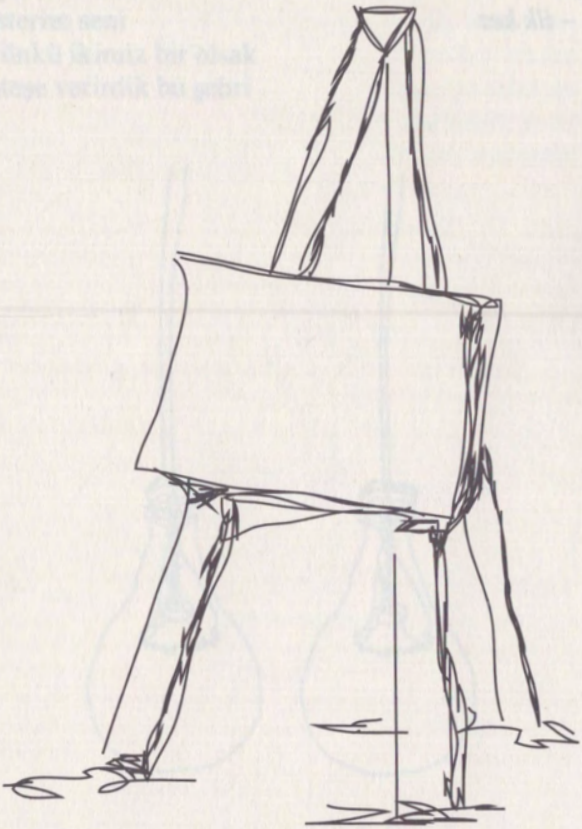
– sevgilinin dokunuşu

kendimi sevmekle
öğreniyorum
onu sevmeyi

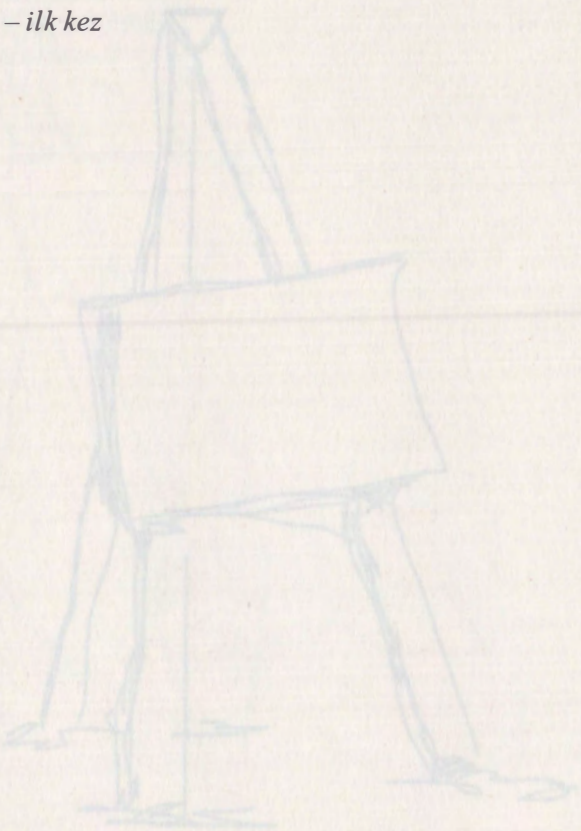
kusura bakma dedi
kolay değil beni sevmek
öylece bakakaldım şaşkın
kim demiş kolayı istediğimi
kolaya değil benim hasretim
zora hasretim ben

sadece seni düşünmekle
ayrılır bacaklarım
ressamına susamış
bir şövale gibi

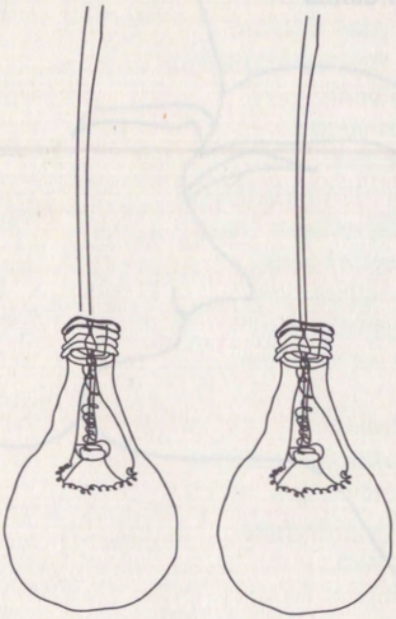

hazırım sana
hep
hazırdım
sana

– ilk kez

eksik yanlarımı doldurmak için değil
seni isteyişim
kendi başıma tam olayım isterim
kendi başıma bütün olayım
tüm şehri ışıtayım bir başıma
işte o zaman
isterim seni
çünkü ikimiz bir olsak
ateşe verirdik bu şehri

aşk bu
canı istediğinde gelir
aşk yapışır yakana
haykırır adını
içini eritir aşk
acıtır bazen içini
istemesen de
şakası yoktur
oyunlar oynamaz
çünkü bilir aşk
hayat zor daima

seni görünce nutkum tutuluyor desem
yalan olur, işin aslı
öyle tutmaz oluyor ki dilim
konuşacağı lisanı unutuyor

işimi sordu
küçük bir şirkette çalışıyorum
ambalaj işinde–
yarıda kesti sözümü
hayır, neyle geçindiğin değil
ne alır aklını başından
geceleri ne uykusuz bırakır seni

yazarım dedim
bir örnek göstermemi istedi
alıp parmak uçlarımı
kolunun içine koydum
bileğine doğru indim usulca
tüyleri ürperdi
çenesi kenetlendi
gerildi kasları
gözleri gözlerime kilitlendi
içlerindeki ışıltının
sebebi bendim sanki
tam bana yanaşırken
kaçırdım gözlerimi
çekildim bir adım geri

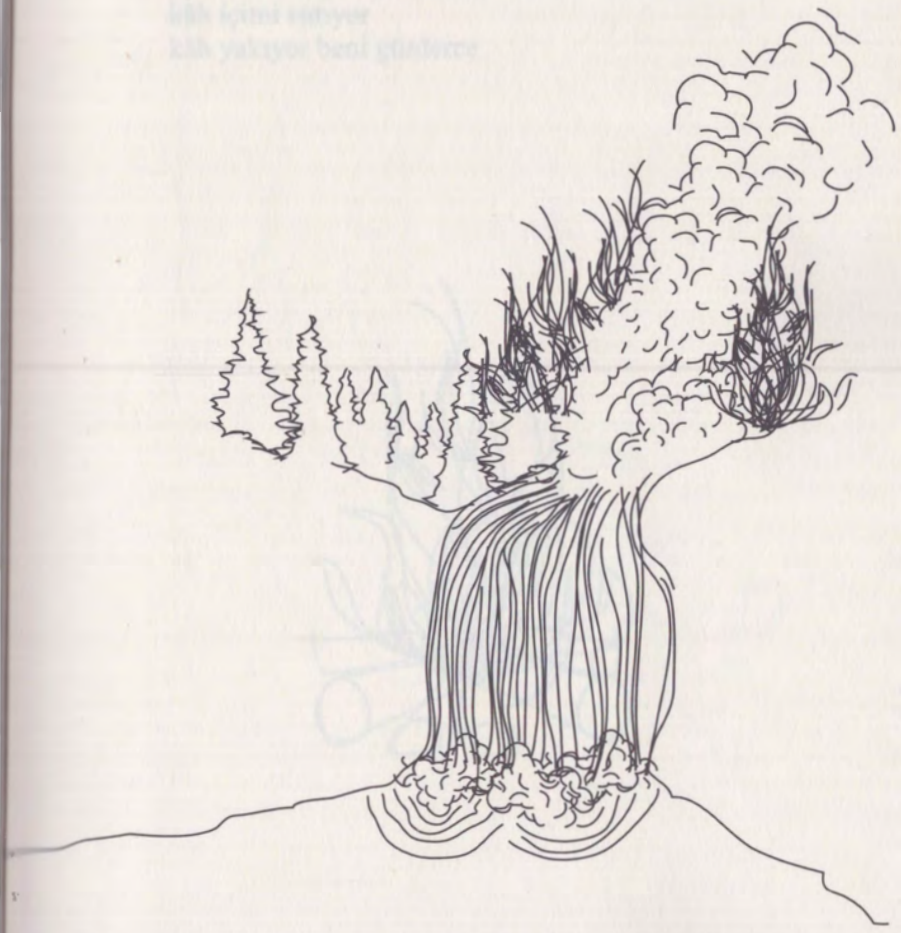
işin bu demek
bir buyrukla ilgi toplamak
yanaklarım kızardı
gülümsedim utanarak
itiraf ederken
elimde değil ki

ilk aşkım değildin belki
ama diğer bütün aşklarımı
hükümsüz kılandın

en derine dokundun sen
bana bir kez bile
dokunmadan

nasıl beceriyorsun
benim gibi bir yangın yerini
akarsu koynuna çevirmeyi

kokun bal gibi
acısız
bırak da tadına bakayım

adın
her dilde
en güzel ve en kötü
manaları taşıyor içinde
kâh içimi ısıtıyor
kâh yakıyor beni günlerce

çok konuşuyorsun
diye fısıldadı kulaklarıma
o ağızla ne güzel şeyler yapılabilir oysa

sesin
çırılçıplak soyuyor beni

ne de güzelleşiyor adım
senin dilini öptüğünde

dolayıp parmaklarını
saçlarıma
asıldığında
işte o zaman
başlar titremeye
içimdeki müzik

– ön sevişme

böyle günlerde
muhtacım
parmaklarınla
saçlarımı okşayıp
usul usul konuşmana

– sen

ellerin
ellerimi tutmasın
dudakların
öpmesin
dudaklarımı
başka yerleri sakladım sana

en az benim kadar
mücadele etmeyi bilen birine
ihtiyacım var
ayakta kalmanın fazla ağır geldiği günlerde
ayaklarımı
kucağında tutmaya razı birine
daha ben bile ne istediğimi bilmezken
tam da ihtiyacım olanı veren biri
konuşmasam bile
beni anlayan
istediğim bu işte

– ihtiyacım olan sevgili

götürüp ellerimi
bacaklarımın arasına
fısıldadın
raks etsin o güzelim parmaklar
benim yerime

– solo performans

gereğinden fazla tartışıyoruz. ikimizin de anımsamadığı ya da umursamadığı şeyler hakkında. çünkü ancak böyle kaçıyoruz daha büyük sorunlardan. neden birbirimize eskisi kadar çok *seni seviyorum* demediğimizi sormak yerine. kavga ediyoruz sudan sebeplerle: ilk kim kalkacak ya da ışıkları kim kapatacak. veya işten gelince dondurulmuş pizzayı fırına kim atacak. en savunmasız yerlerimize indiriyoruz darbeleri. dikenlerin üzerindeki parmaklar gibiyiz sevgilim. biliyoruz asıl acıtan yeri.

işte her şey masaya yatırıldı bu gece. bir keresinde uykunda benim olmayan bir ismi fısıldayışın mesela. ya da geçen hafta geç saatlere kadar çalışacağını söylediğin zaman. iş yerini aradığımda birkaç saat önce çıktığını söylemişlerdi. o birkaç saat boyunca nerelerdeydin.

biliyorum. biliyorum. çok mantıklı sıraladığın bahanelerin tümü. kendimi kaybediyorum biraz, hiç sebepsiz yere ve sonunda başlıyorum ağlamaya. başka ne bekliyordun ki bebeğim. seni çok seviyorum. özür diliyorum, yalan söylediğini düşündüğüm için.

o zaman ellerine dayıyorsun başını. durmam için yalvarır gibi biraz. biraz da bezgin ve bıkkın. ağzımızdaki yakıcı zehirle delik deşik yanaklarımız. eskisinden daha cansız görünüyoruz. yüzümüzdeki renkler solmuş. ama kendini kandırma. ne kadar kötü kavga etsek de biliyoruz hâlâ beni yere sermek istediğini ikimiz de.

hele benim avaz avaz çığlıklarımla kavgamıza uyandığında komşular. ve koşup bizi kurtarmak için kapıya dayandıklarında. kapıyı açma sevgilim.

bırak. yatır beni yere. bir harita gibi ser aç. hâlâ istediğin yerlerimde gezin parmaklarınla. öp beni, ağırlık merkezi benmişim de bana doğru düşüyormuşsun gibi, ruhunun odak noktası ruhummuş gibi. ah, dudakların dudaklarımı değil başka yerleri öptüğünde. o zaman kendiliğinden aralanır bacaklarım. işte o zaman. içeri çekerim seni. hoş geldin. evine.

bütün sokak camlara dökülür meraktan, bu şamata da neyin nesi. akın akın gelir itfaiye arabaları bizi kurtarmaya ama ayırt edemezler, öfkemizden mi yoksa tutkumuzdan mı bu alevler. gülümserim. geriye düşer başım. ikiye yarmak istediğin bir dağ gibi kabarır bedenim. yut beni bebeğim.

ağzınla okur gibi en sevdiğin kitabı. bacaklarımın arasındaki o yumuşaklıkta bul en sevdiğin sayfayı ve dikkatle oku. gürül gürül. coşkuyla. dokunmadık tek bir sözcük bile bırakayım deme sakın. ve bitirdiğinde. otur soluklan. şimdi çöküp dizlerimin üstüne, müziği coşturma sırası bende.

tatlı sevgilim. işte böyle. dilimizin bir vuruşuyla çözülür dillerimiz. böyledir bizim muhabbetimiz. böyle barışırız.

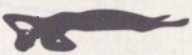
– böyle barışırız

kırılmak

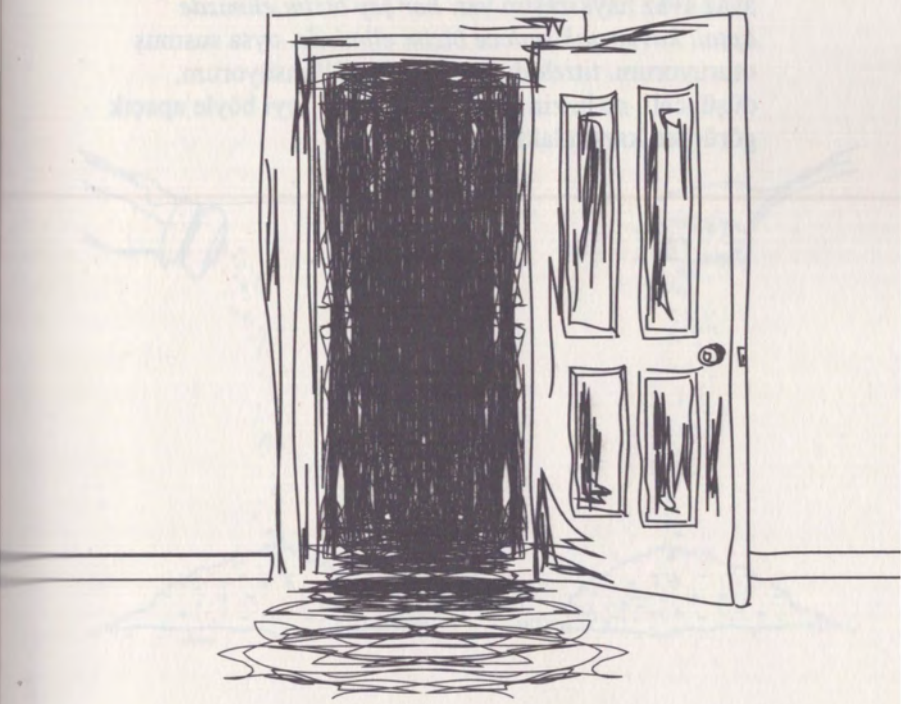

her seferinde
tam ortasına
dalıyorum bu belanın
her seferinde bırakıyorum
söylesin ne güzel olduğumu
yarı kanıyorum
her seferinde atlayıp
tam düşecekken
beni yakalayacak sanıyorum
umutsuz bir âşığım
bir hayalperest
ölümüm bu yüzden olacak

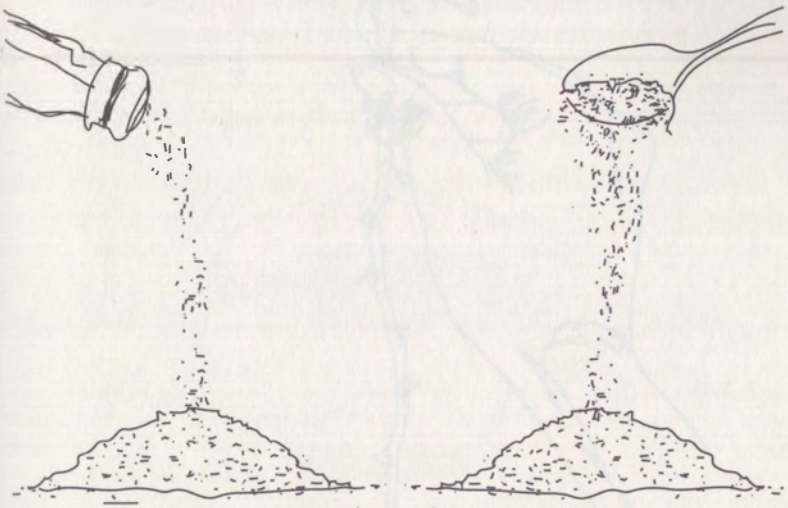
annem daha iyilerine layıksın dediğinde
hiç düşünmeden çıkışıp savunuyorum seni
beni hâlâ seviyor diye haykırıyorum
bozguna uğramış gözlerle bakıyor bana
bu derde
kendisinin bile derman olamayacağını
bilen her annenin bakışı gibi
ve şunlar dökülüyor dudaklarından
seni sevip sevmemesi umurumda değil
adam gibi duramıyorsa ardında yaptıklarının

öyle uzaktın ki bana
unuttum yanı başımda olduğunu

dedin ki. eğer alnımıza yazılmışsa. kader kavuşturur yine bizi. gerçekten o kadar saf mısın diye düşündüm bir an. inanıyor muydun sahiden kaderin cilvesine. sanki gökyüzünde oturup bize bakıyormuş. sanki beş parmağı varmış da piyon gibi sürüyormuş bizi. sanki bizim seçimlerimiz değilmiş gibi. kim öğretti sana bunu. söyle. kim kandırdı seni. sana bir kalp verilmiş, bir de akıl ama sen değilsin kullanacak olan. kendi eylemlerin değil başına gelecekleri belirleyen. avaz avaz haykırasım var: *her şey bizim elimizde aptal! kavuşmak sadece bizim elimizde.* oysa susmuş oturuyorum. titrek dudaklarımla gülümsüyorum, düşünceli. ne hazin değil mi? sen her şeyi böyle apaçık görürken karşındakinin görmemesi.

tuz ile şekeri
karıştırma
eğer
seninle olmak istiyorsa
olur
bu kadar basit

yavaşça aşağı kayıp
pantolonunun beline uzanırken
elleri
fısıldıyor sadece
seni seviyorum

işte o zaman
anlamalısın
arzu ile ihtiyaç arasındaki farkı
o adamı arzulayabilirsin
ama kesinlikle
ona muhtaç değilsin

cezbediyordu güzelliğin uzaktan
yaklaşınca battı dikenlerin

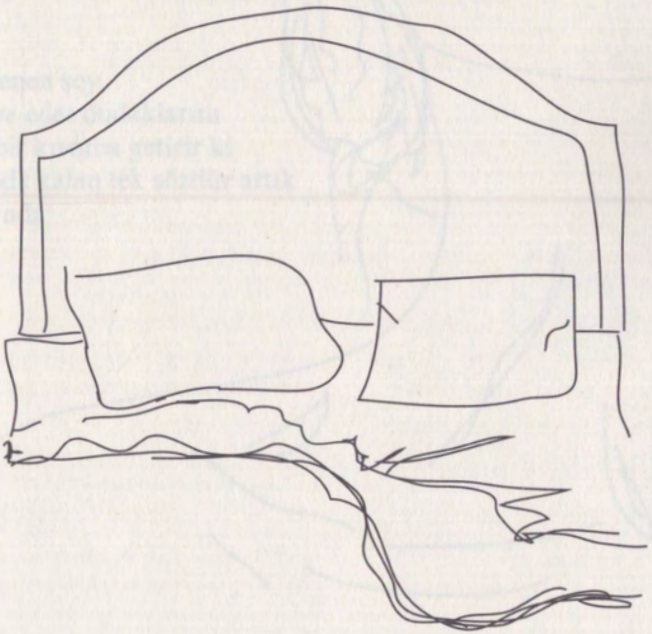
benden sonraki kadın çakma bir versiyonum olacak benim. uğraşıp şiirler yazacak sana, dudaklarındaki benim bellettiğim şiirleri silmek için ama onun dizeleri asla bir yumruk olup sarsmayacak benimkiler gibi. o zaman teninle sevişmek isteyecek ama seni asla benim gibi öpemeyecek, benim gibi okşayıp ememeyecek. elinden kayıp gitmesine izin verdiğin o kadının acıklı bir kopyası olacak. ne yaparsa yapsın heyecanlandıramayacak seni ve kırılacak. hep alıp hiç vermeyen bir adamın uzağına düşmekten usandığında göz kapaklarının üzerinden acıyan gözlerle ona baktığımı fark edecek, bir tokat gibi çarpacağım yüzüne. bir daha asla el süremeyeceği birini sevmekle meşgul bir adamı nasıl sevecek.

bir dahaki sefere
acı kahve içtiğinde
seni koyup gittiği halin
acı tadı olacak dilinde
yaşlar süzülecek gözlerinden
yine de
içmeden edemeyeceksin
onun en koyu halini
yokluğuna yeğleyeceksin

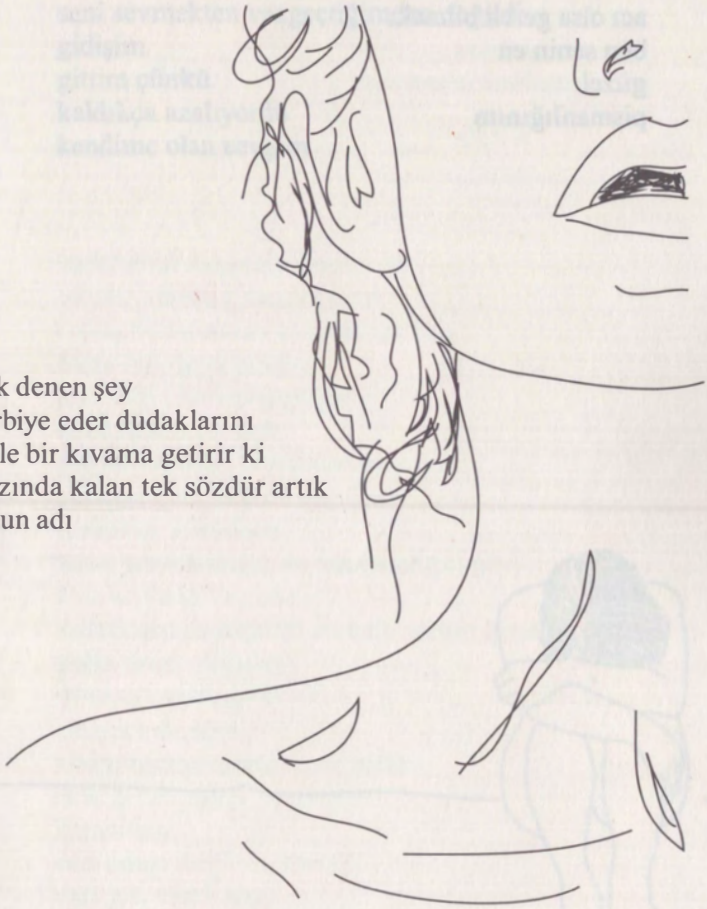

her şeyden çok
kendimden
kurtarmak isterdim seni

yalnızlık hissini unutmak için
onun erkekliğini yatırıp içine
harcadığın geceler yeter

seni seviyorum
fısıltıların
gitme, istemiyorum
yakarışların aslında

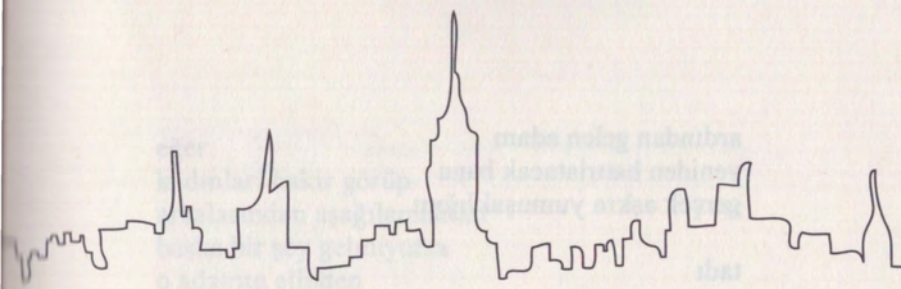
aşk denen şey
terbiye eder dudaklarını
öyle bir kıvama getirir ki
ağzında kalan tek sözdür artık
onun adı

acı olsa gerek bilmek:
ben senin en
güzel
pişmanlığınım

seni sevmekten vazgeçtiğimden değildi
gidişim
gittim çünkü
kaldıkça azalıyordu
kendime olan sevgim

seni istemeleri için
uğraşmamalısın
seni kendileri istemeliler

hafta sonu kaçamak yapmalık
büyük şehir mi sandın beni
o şehrin dışındaki kasabayım ben
adını hiç duymadığın
ama hep içinden geçtiğin
neon ışıklarım yok
gökdelenlerim, heykellerim yok
gürleyen bir göğüm var
titretirim köprüleri
hazır yemek değil, ev yapımı reçelim
öyle koyu ki kıvamım
dudaklarının değdiği en ballı tatları kesebilirim
polis sireni değilim
şömine çıtırtısıyım
yaksam da seni
alamazsın gözlerini üzerimden
öyle güzel yakarım ki hem
kızarırsın
otel odası değilim, evim
seçtiğin viski değil
muhtaç olduğun suyum
boşuna beklentilerle gelme
uğraşma
benden tatil olmaz sana

ardından gelen adam
yeniden hatırlatacak bana
gerçek aşkın yumuşaklığını

tadı
yazmayı dilediğim
o şiir gibi olacak

eğer
kadınları hakir görüp
arkalarından aşağılamaktan
başka bir şey gelmiyorsa
o adamın elinden
zehir gibiyse
dili
ne kadar kucağına alıp
sevse de seni
tatlı tatlı
şekerle de beslese
gül suyuna da batırsa
yine de
bal değil zehirdir tadı

– nasıl bir adamdır bilmek istersen eğer

şaheserlerle dolu bir müzeyim ben
gözlerin kapalı geçtin önümden

anlaman gerekirdi
yanıldığını
içime daldırdığın
parmaklarınla
senin için akmayacak
balları ararken

tutunmaya değer olan
sana tutunup
bırakmayacak olandır

kalbin kırıldıysa
ve bırakıp gittiyse seni
ona yetip yetmediğini
sorgulama
aslında
öyle çok yettin ki
taşıyamaz oldu seni

içindeki tehlikeyi
güven diye yutturdu aşk

onu soyarken
aradığın benim
kusura bakma
tadımın güzelliğinin
ikiniz sevişirken
kazara
hâlâ benim adım
dökülür dilinden

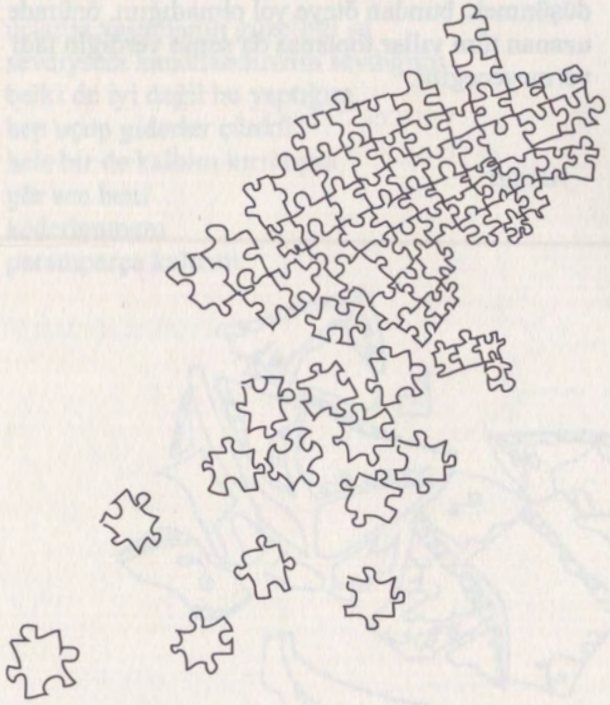

onların kalpleri de
seninki gibi sanıyorsun
herkes o kadar yumuşak
o kadar şefkat dolu olamaz oysa

oldukları gibi
görmüyorsun insanları
olabilecekleri gibi
görüyorsun

kendinden veriyor, veriyorsun
onlar her şeyini çekip alıncaya
ve için bomboş kalıncaya dek

gitmek zorundaydım
yorulmuştum
bir yanımı
hep eksik hissettirmene
izin vermekten

bugüne dek hissettiğim en güzel şeydin sen. ve hayatım boyunca öyle kalacağına inanmıştım. bunun ne kadar sınırlayıcı bir duygu olduğunu biliyor musun? bu genç yaşımda hayatım boyunca tanıdığım en neşe veren insanı *yaşadığımı* sanmak. hayatımın geri kalanını sadece bununla yetinerek nasıl geçireceğim? balın en ham halini tattığımı ve diğer her şeyin rafine ve yapay olduğunu düşünmek. bundan öteye yol olmadığını. önümde uzanan tüm yıllar toplansa da senin verdiğin tadı vermeyeceğini.

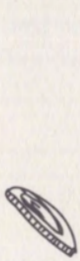
– yanılgı

dengeli yaşamak nedir bilmem ben
üzgünsem
ağlamam, çağlarım
mutluysam
gülümsemem, ışıl ışıl parlarım
öfkeliysem
bağırmam, yakarım

uçlarda yaşamanın güzelliği şu
sevdiysem kanatlandırırım sevdiğimi
belki de iyi değil bu yaptığım
hep uçup giderler çünkü
hele bir de kalbim kırıldıysa
gör sen beni
kederlenmem
paramparça kalırım

sana bunca şey vermek için
onca yol geldim
ama dönüp bakmıyorsun

sömürülen
ve
sömüren

– ikisi de oldum ben

siliyorum seni
tenimden

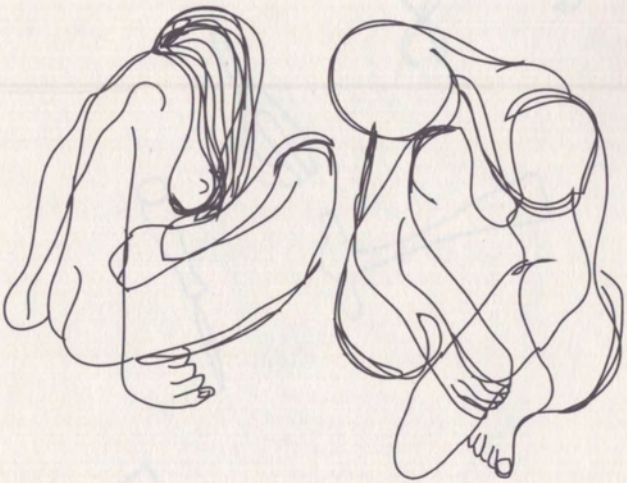

öptüğüm sen değildin
yanlış anlama

aklımda o vardı
senin dudakların müsaitti sadece

hep gelir bulur seni
içinden taşar
dönüp durur etrafında
kaşınır yara gibi
yine çıkar karşına

ben çalan müziktim
ama senin kulağın kesikti

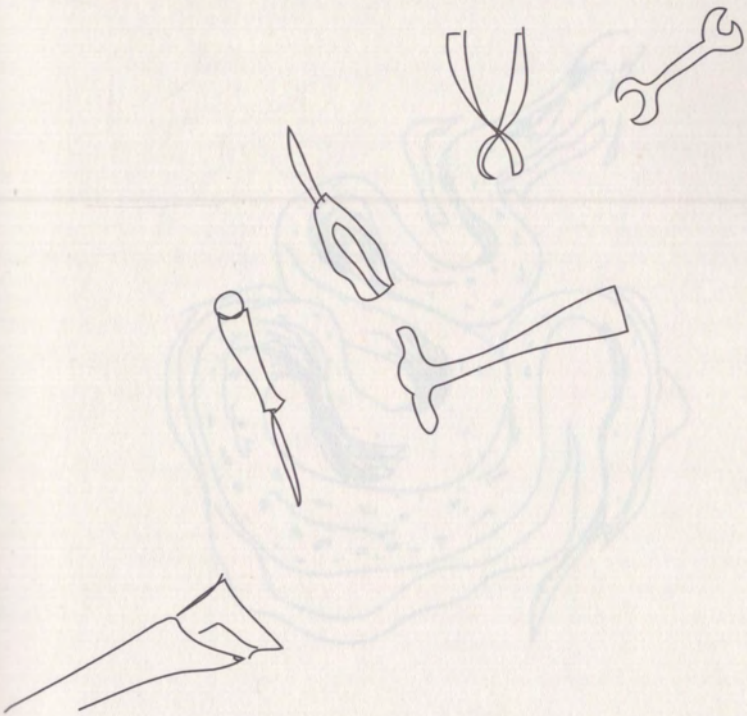

acıya çaldı dilim
açlığından
özleminin

senin hayatının içine
eklenemem ben
tek istediğim
birlikte bir hayat kurmakken

– aradaki fark

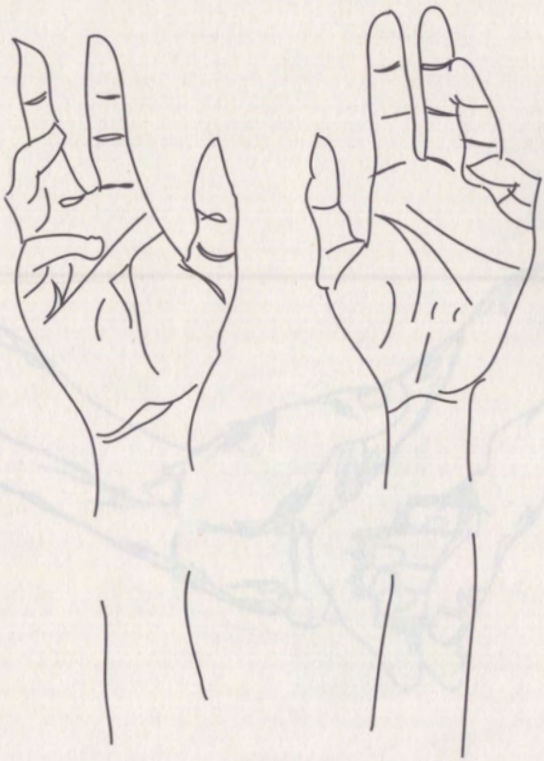
nehir olur dökülür ağzımdan
gözlerimin tartamadığı yaşlar

yılan derisisin sen
öyle ya da böyle döküp duruyorum seni
aklım unutuyor
her ince ayrıntısını
yüzünün
peşini bırakmak
unutmak oldu
en iyisi ve en acısı
buydu

sen hatayı çekip gitmekle değil
geri dönmekle yaptın
işine geldiğinde
senin olurum
işine gelmeyince
gidersin sandın

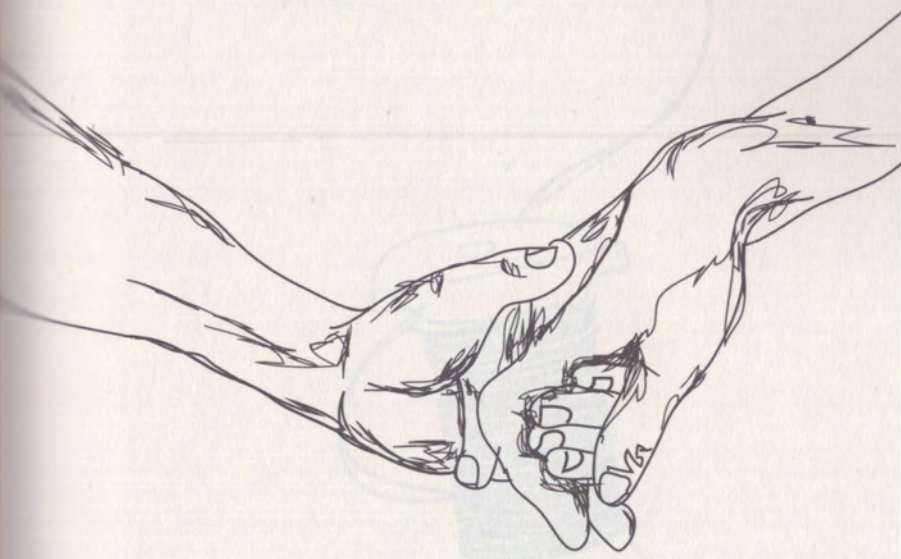
bana yaz diyorlar
nasıl yazayım
ellerimi alıp da gitti

ikimiz de mutlu değiliz
ama gönlümüz yok ayrılmaya
birbirimizi kırıp duruyoruz işte
ve aşk diyoruz adına

başlarken
dürüsttük
bırak bitirirken de
öyle olalım

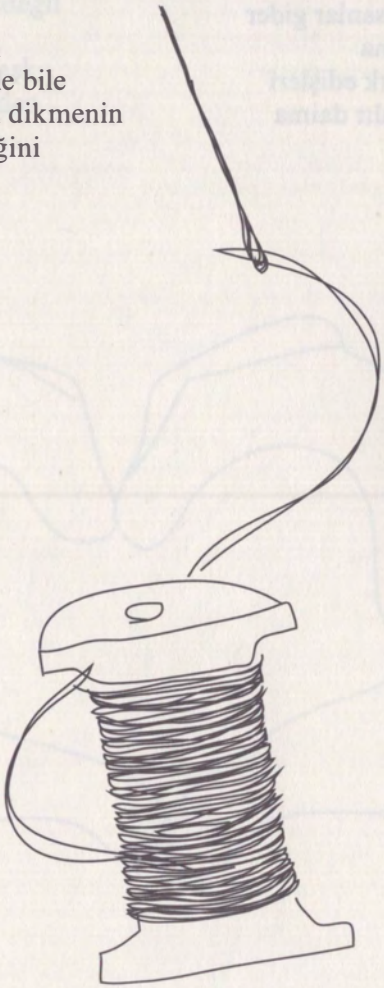
– *biz*

sesin
tek başına
gözyaşlarına
boğuyor beni

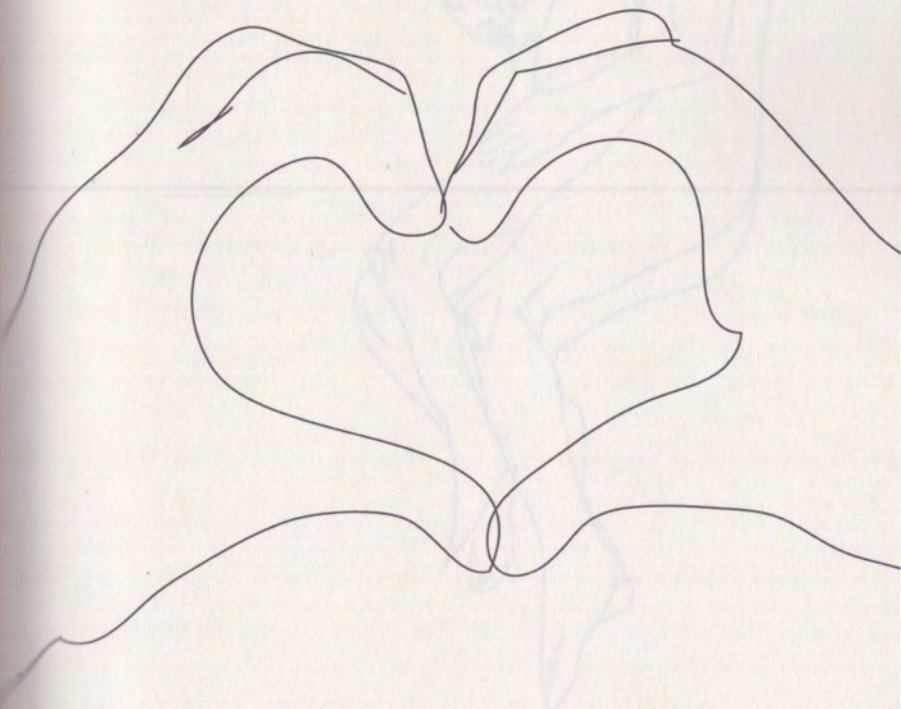
bilmem neden
içimi açıyorum
başkalarına, bile bile
açık yaralarımı dikmenin
böyle acı verdiğini
sonrasında

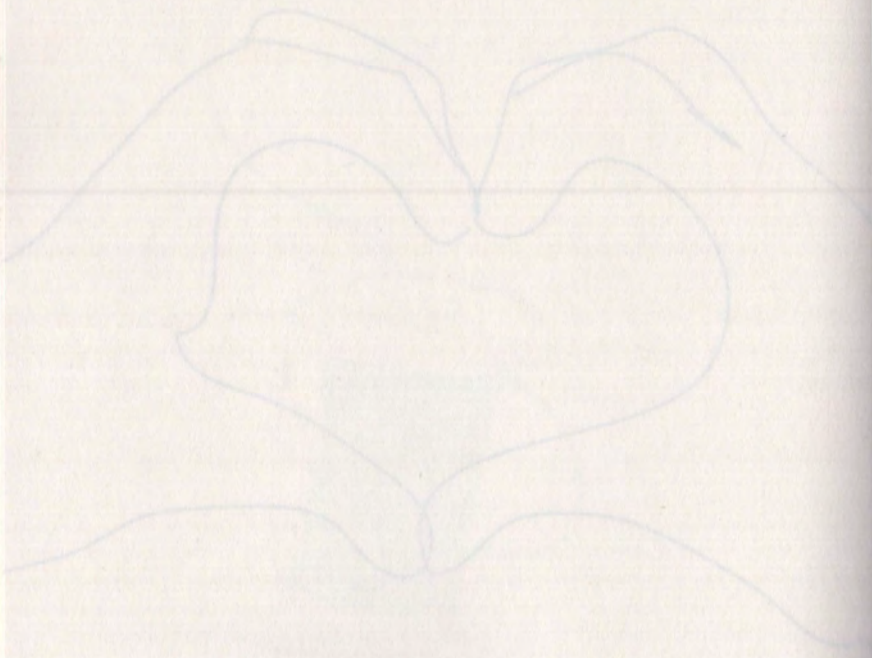
insanlar gider
ama
terk edişleri
kalır daima

zalim olan aşk değil
biz zalimiz
bir oyun değil aşk
onu oyuncak eden
biziz

nasıl ölebilir aşkımız
yazıldı bir kere
bu sayfalara

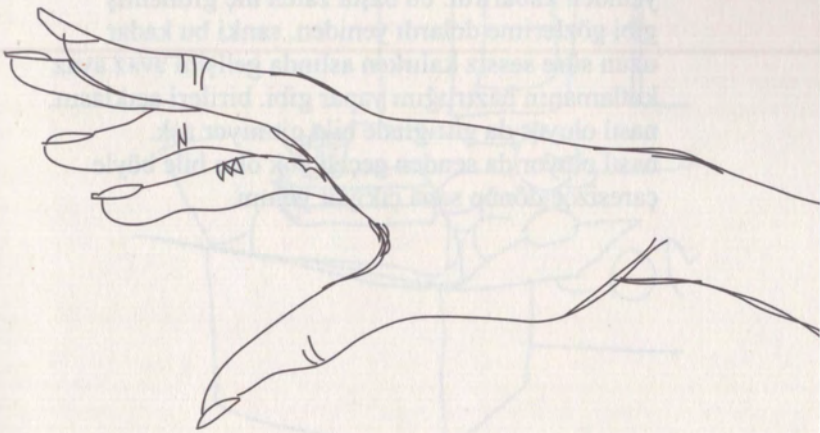

onca acıya
kaybedişe
kalp ağrısına
kırgınlığa rağmen
hâlâ senin bedenin
yanında soyunmak istediğim
tek beden

beni koyup gittiğin gece
öyle paramparça uyandım ki
kırılan parçalarımı koyacak tek yer
gözlerimin altındaki torbalardı

kal
diye fısıldadım
sen
kapıyı arkandan kapatırken

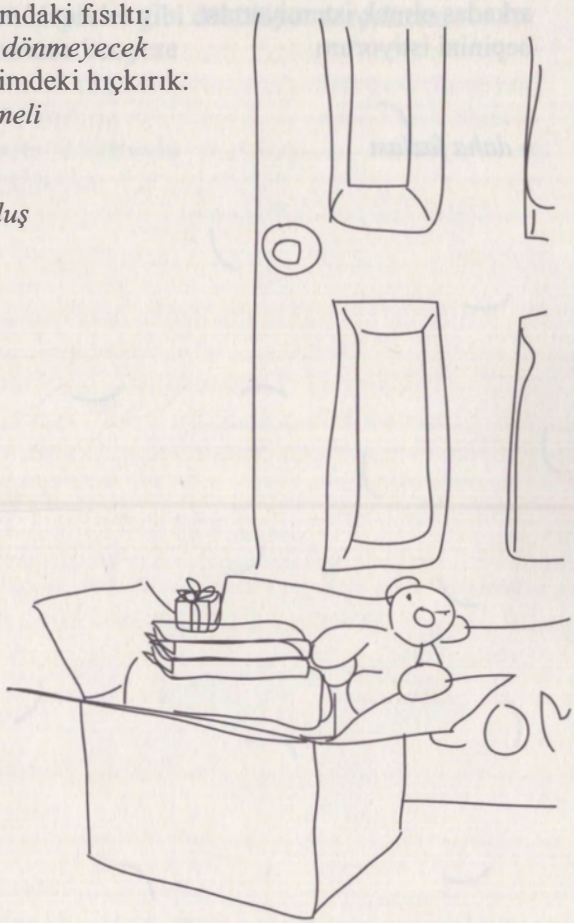
seni unuttum, eminim. öyle ki bazı sabahlar yüzümde bir tebessümle uyanıyorum, ellerimi kavuşturup seni içimden söküp atan hayata teşekkür ediyorum. şükürler olsun tanrım, diye haykırıyorum. şükürler olsun ki gittin. eğer kalsaydın bugünkü gibi hüküm süremezdim.

derken.

bazı geceler, bir anda çıkıp gelsen ne yapardım diye hayal ediyorum. şu saniye odaya girsen, bugüne dek yaptığın bütün kötülükleri nasıl da en yakın camdan fırlatıp atardım ve bütün sevgim yeniden kabarırdı. en başta zaten hiç gitmemiş gibi gözlerime dolardı yeniden. sanki bu kadar uzun süre sessiz kalırken aslında gelişini avaz avaz kutlamanın hazırlığını yapar gibi. birileri açıklasın. nasıl oluyor da gittiğinde bile gitmiyor aşk. nasıl oluyor da senden geçeli çok olsa bile böyle çaresizce dönüp sana çıkıyor yolum.

kafamdaki fısıltı:
geri dönmeyecek
kalbimdeki hıçkırık:
dönmeli

– soluş

arkadaş olmak istemiyorum
hepinizi istiyorum

– daha fazlası

düşen kirpikler gibi dökülüyor parçalarım
habersizce her yere

hem bırakıp
hem alamazsın beni
aynı anda iki yerde
olamam ki

– arkadaş kalalım dediğinde

su gibiyim ben

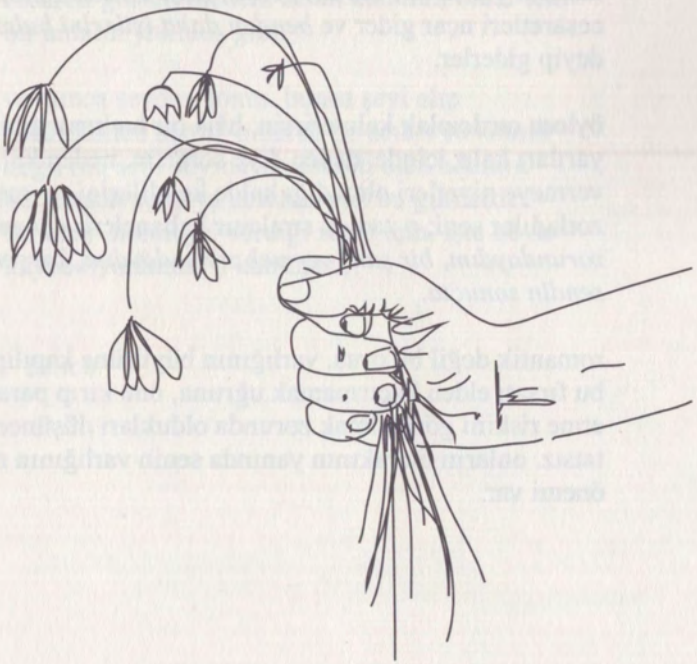
usul usul akarken
hayat verir
kabarıp taştığımda
boğabilirim

en çok beni sevişini özlüyorum. bilmiyordum oysa, beni sevmenin aslında benim nasıl biri olduğumla alakalı olduğunu. sana verdiklerimin yansımasıydı. bana geri dönüşüydü. bunu nasıl göremedim. nasıl. böyle oturup beni kimse o biçim sevemez diye aldandım. sana sevmeyi öğreten ben olduğum halde. ben öğrettim sana doldurmayı. doldurmaya ihtiyaç duyduğum boşlukları. nasıl da acımasızlık ettim kendime. sebebini sana atfettim sıcaklığımın, sırf sen de hissettin diye. gücümü, aklımı, güzelliğimi veren sensin sandım, sırf sen de takdir ettin diye. sanki seni tanımadan önce böyle değilmişim gibi. sanki sen gidince de böyle kalmamışım gibi.

gidiyorsun
ama kalmıyorsun gittiğin yerde
neden böyle yapıyorsun
neden
bırakıyorsun tutmak istediğini
neden oyalanıyorsun
kalmak istemediğin yerde
niçin normal olduğunu düşünüyorsun
hem gidip hem dönmenin tek kalemde

sana bencil insanları anlatacağım. sana acı vereceklerini bile bile tadına bakmak için hayatına girerler, kaçırmak istemeyecekleri bir şeysindir çünkü. öyle parlaktır ki ışığın, dokunmadan geçmek yazık olur. iyice baktıklarında tüm vaat ettiklerine. tenini, saçlarını, sırlarını aldıklarında. ayırdına vardıklarında ne kadar sahici olduğunun. ne yaman bir fırtına olduğunun; dank eder kafalarına.

işte o zaman korkaklık başlar. o zaman olduğunu sandığın insanın yerini alır zavallı gerçek hali. o zaman bütün cesaretleri uçar gider ve *benden daha iyilerini bulursun* deyip giderler.

öylece çırılçıplak kalıverirsin, hâlâ bir hıçkırık gibi bir yarıları kalır içinde. neden diye sorarsın. neden karşılık vermeye niyetleri olmadığı halde kendilerini sevmeye zorladılar seni; o zaman sıralanır bahaneleri: *denemek zorundaydım, bir şans vermek zorundaydım, karşımdaki sendin sonuçta.*

romantik değil bu oysa. varlığının büyüsüne kapılıp sırf bu fırsatı elden kaçırmamak uğruna, onu kırıp paramparça etme riskini göze almak zorunda oldukları düşüncesi. tatsız. onların merakının yanında senin varlığının ne önemi var.

bencillerin huyu bu. her şeyle kumar oynarlar.
bütün canlar onların canının keyfi içindir.
bir bakarsın dünyaları tutar gibi tutarlar seni
kucaklarında, bir bakmışsın küçülüp sadece bir
resim oluvermişsin gözlerinde. bir anda. mazi
olmuşsun. tek bir saniyede. seni içlerine çekip
hayatlarının geri kalanını seninle geçirmek
istediklerini fısıldarlar kulaklarına. ama
korkuyu duyumsadıkları anda. kapının yolunu
yarılamışlardır çoktan. seni incelikle bırakacak
cesareti gösteremeden. insan kalbinin onlar için
bir anlamı yokmuş gibi.

ve bunca şeyden sonra. bunca şeyi alıp
götürdükten sonra. o cüret. ne acıklı ve komik
değil mi, seni soymaya cesareti olan adamın
bir telefon açmaya cesareti yok bu günlerde.
bir özür dilemeye. verdiği zarar için. işte böyle
kaybediyorsunuz o kadınları.

– bencil

yapılacaklar listesi (ayrıldıktan sonra):

1. yatağına sığın.
2. ağla. göz yaşların dinene dek (birkaç gün sürecek).
3. slow şarkılar dinleme.
4. parmaklarının ezberinde olsa bile numarasını telefonundan sil.
5. eski fotoğraflara bakma.
6. en yakın dondurmacıyı bul, kendine iki top çikolata parçacıklı ve naneli dondurma ısmarla. nane kalbini yatıştırır. çikolatayı da hak ediyorsun.
7. yeni çarşaflar al.
8. bütün hediyelerini, tişörtlerini, üzerinde onun kokusu olan her şeyi toplayıp bir bağış merkezine bırak.
9. bir gezi planla.
10. adı geçtiğinde gülümseyip başını sallama sanatını kusursuz icra et.
11. yeni bir projeye başla.
12. ne yaparsan yap, sakın arama.
13. kalmak istemeyene yalvarma.
14. bir yerden sonra ağlamayı kes.
15. hayatının geri kalanını başka birinin koynunda kurabileceğine inandığın için bir süre aptallığına kızabilirsin.
16. nefes al.

nasıl terk ettikleri
anlatır
her şeyi

sağalmak

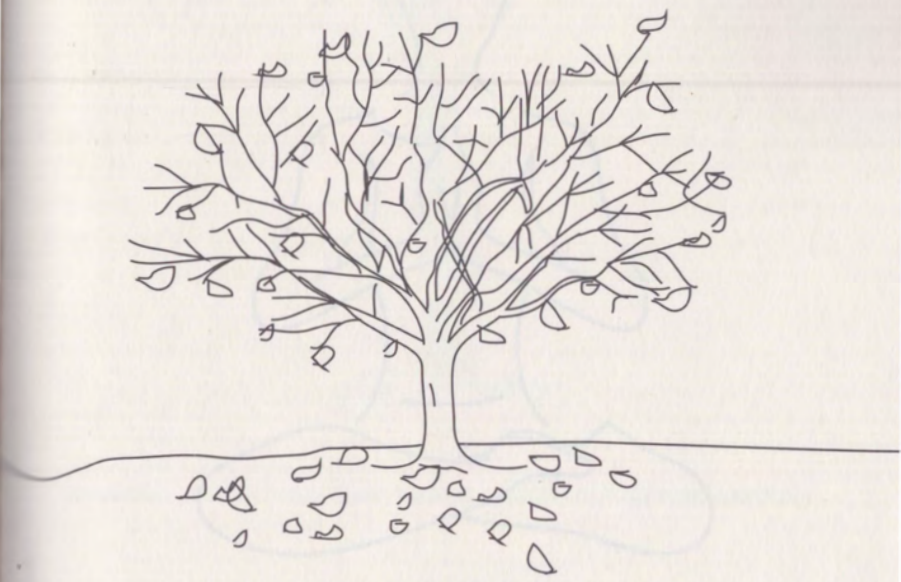
belki de
hatırlamadığım
günahların bedelini
ödediğim için
hak etmiyorum
güzel şeyleri

yazmak
dermanım mı yoksa mahvım mı
bilemiyorum

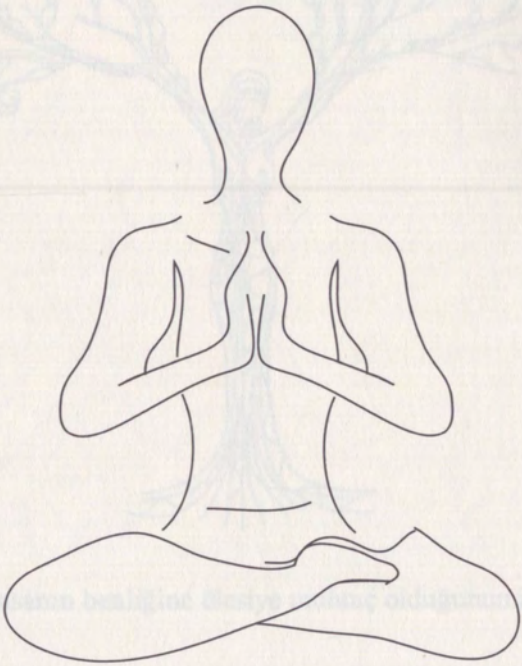
zahmet etme, seni istemeyene
tutunmak nafile

– durduramazsın

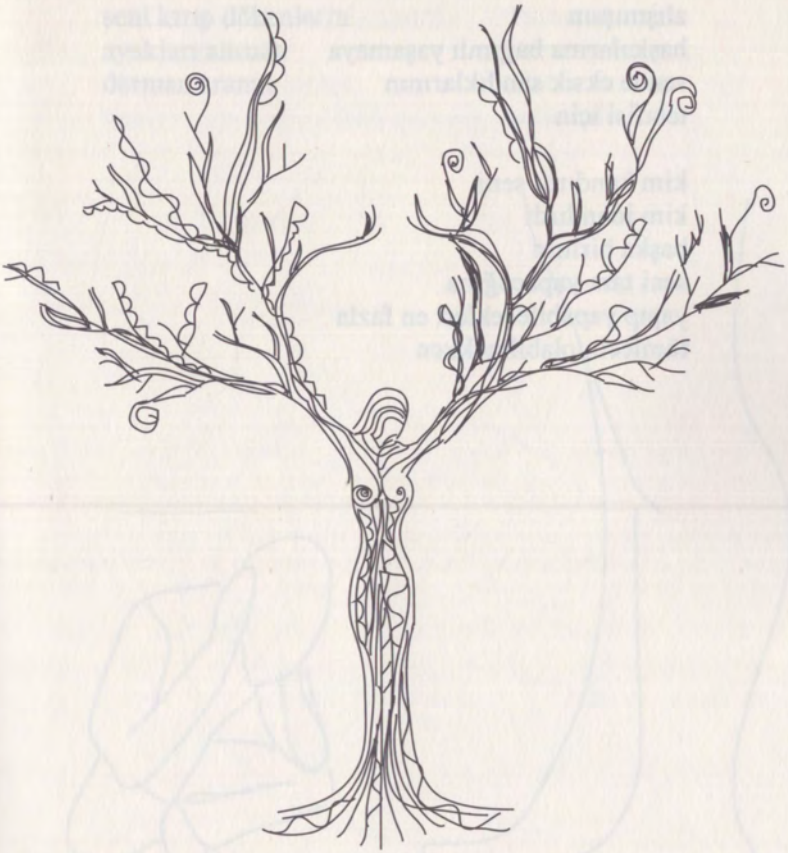
bir ilişkin olacaksa
herkesten önce
kendinle olmalı

sancılı bir aşktan fazlasına
layık olduğunu kabullen
kalbinin taşıyacağı
en sağlıklı şeyi
taşımaktır hayat

insan olmanın bir parçası
acıyı hissetmek
korkma
aç kendini acıya

– *evrilmek*

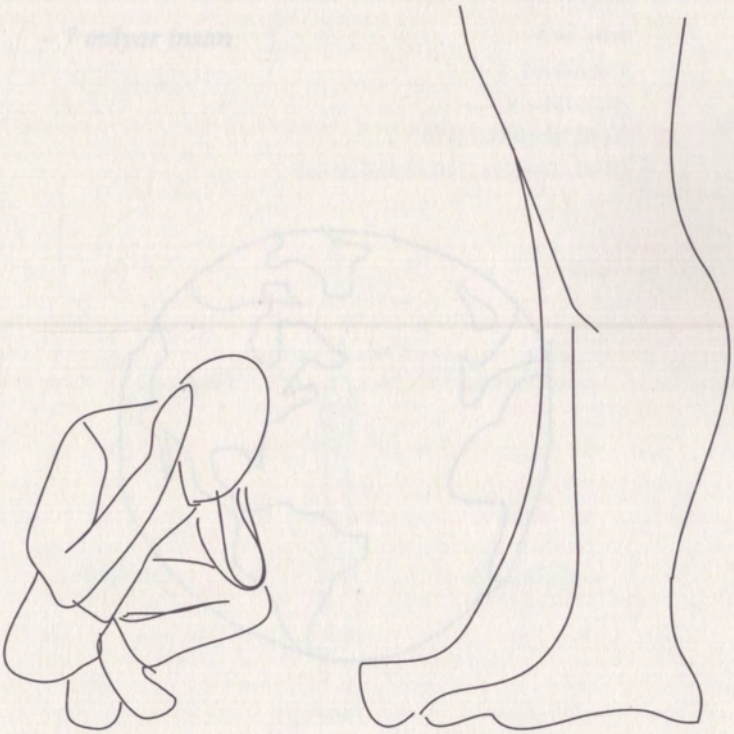

yalnızlık, insanın benliğine ölesiye muhtaç olduğunun işaretidir

alışmışsın
başkalarına bağımlı yaşamaya
sende eksik sandıklarının
telafisi için

kim kandırdı seni
kim inandırdı
başka birinin
seni tam yapacağına
yapıp yapabilecekleri en fazla
tümlecin olabilmekken

seni kırıp dökenlerin
ayakları altında
derman arama

düşecek kadar
zayıf doğduysan
kalkacak gücün de
vardır doğuştan

belki de her şeyden hazindir
varlığından bile
emin olmadığı birini
beklemekle ömür tüketenin hali

– 7 milyar insan

acılar içindeyken güçlü durmasını bil
çiçekler büyüt acından
ben senin sayende
çiçek olup açtım acılarımdan
sen de tomurcuklan
güzel
tehlikeli
gürültülü
yumuşacık
nasıl istersen öyle
yeter ki açsın tomurcukların

– *okura*

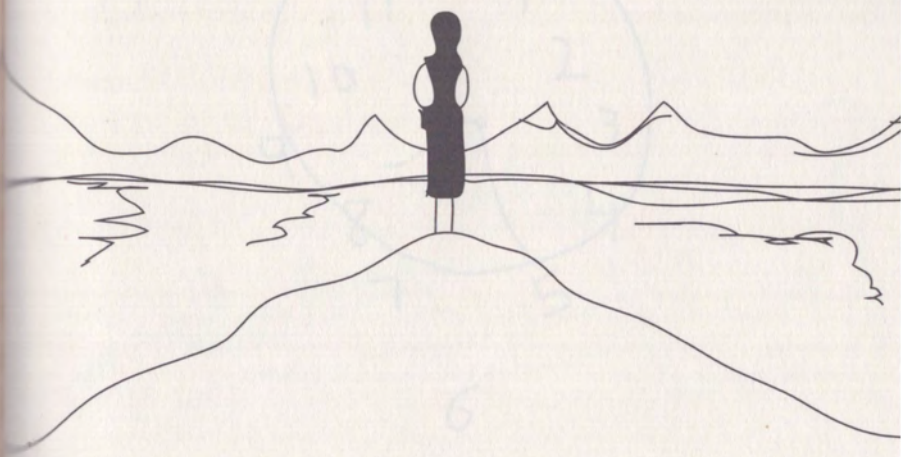
şükürler olsun evrene
tüm aldıklarını
aldığı
ve tüm verdiklerini
verdiği için

– *denge*

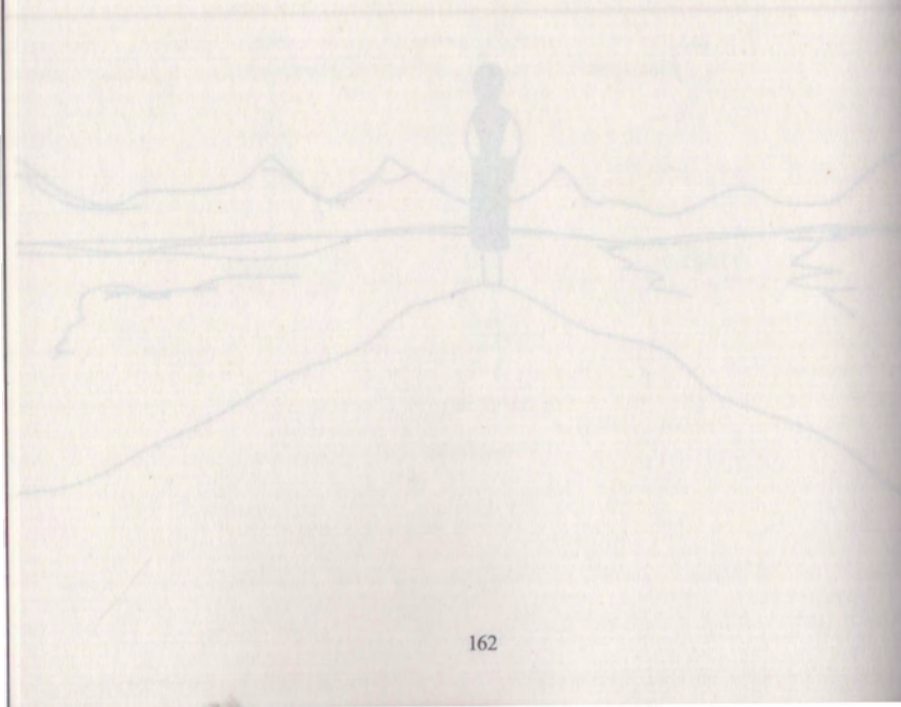

insafsızlık karşısında
iyi kalabilmek
incelik ister

kendi ıssızlığınla
sevdaya
düş

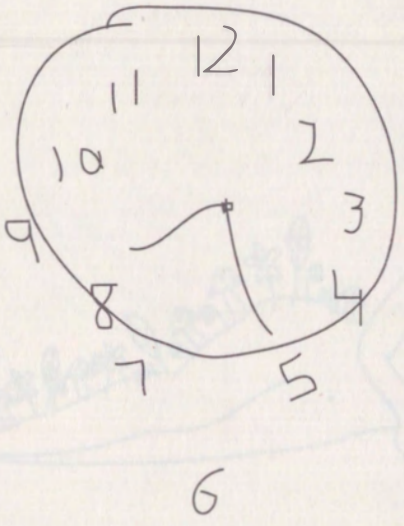
seni sevdiğini söylemesi
başka şey
gerçekten sevmesi
başka

bazen
hiç gelmez
beklenen özür
beklendiği anda

nihayet geldiğindeyse
ne istenir
ne de lüzum kalmıştır

– çok geç kaldın

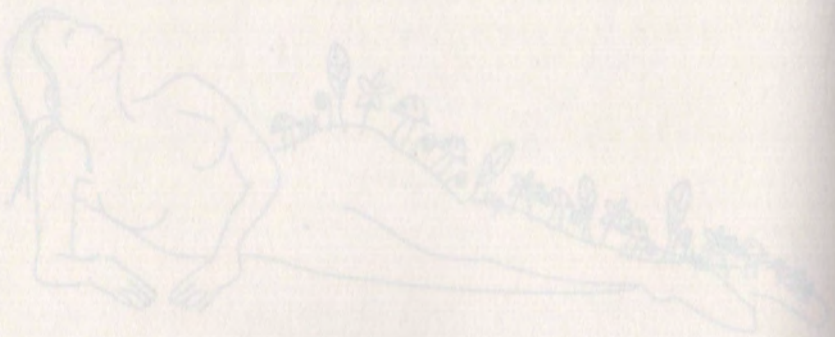

diğer kızlar gibi değilsin sen
dediğinde
ve gözlerini kapatıp öpmeye başladığında
o bir tek sözünle
kendimi beğendirmek için
kardeşim dediğim kadınlara benzemememi
ima ettiğinde
tükürmek geldi içimden
gurur mu duymalıydım beni seçtiğin için
rahatlamalıydı içim
onlardan daha iyi olduğumu düşündüğün için

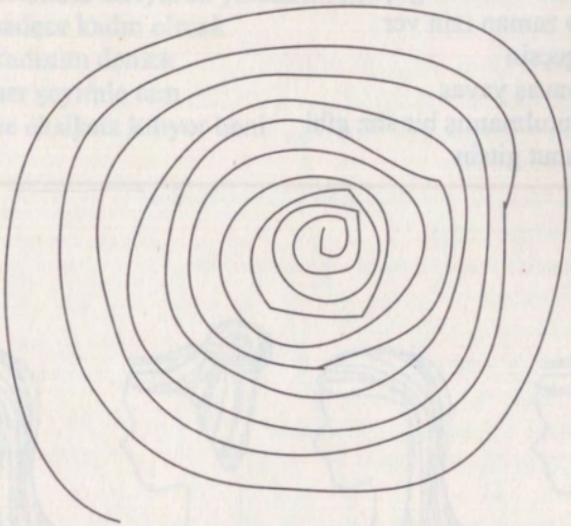
bir dahaki sefere gösterdiğinde
bacaklarında
uzamaya başlayan tüyleri
şunu hatırlat ona
senin vücudun
onun evi değil
bir konuk o sadece
ve uyar onu
aşmasın bir daha
haddini

yumuşak
kalpli
olmak
güçlü
olmaktır

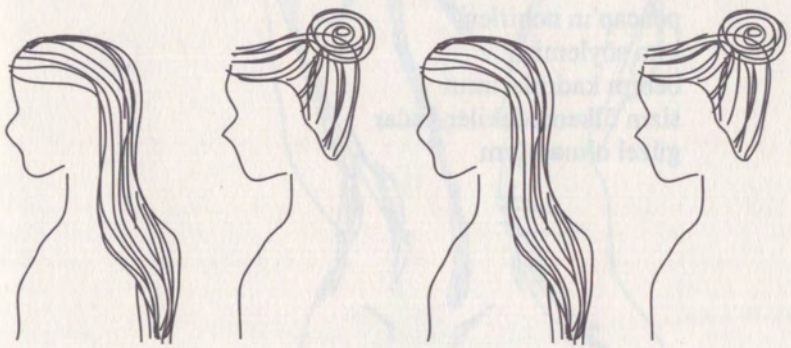

çevrendekiler içinde
kaybolmayı değil
kendini tümüyle bulmayı
hak ediyorsun

inan ki biliyorum
zor
sanki yarın hiç doğmayacak
sanki bugün
en zor günün olacak
sana söz, atlatacaksın
acın geçecek
hepsi geçer
eğer zaman tanır
izin verirsen geçmesine
o zaman izin ver
geçsin
yavaş yavaş
tutulmamış bir söz gibi
unut gitsin

kasıklarımdaki çatlakları seviyorum
insan olduğumuzun işareti
gerektiğinde
hem öyle yumuşak
hem öyle sertiz ki
vahşi ormanlar gibi
insan olmanın güzelliği bu
ne güzel yaşıyoruz duygularımızı
korkmuyoruz kırılmaktan
ustalıkla sarıyoruz yaralarımızı
sadece kadın olmak
kadınım demek
her şeyimle tam
ve eksiksiz kılıyor beni

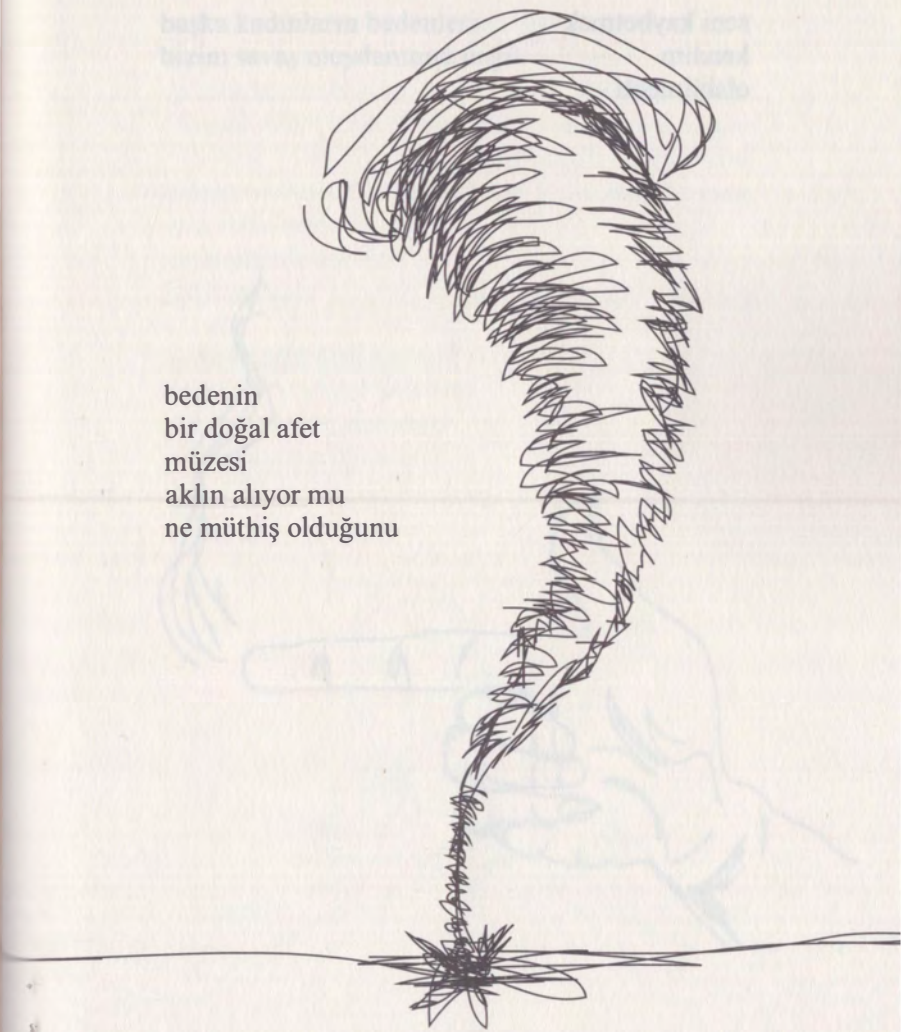
güzellik denen şeyle derdim şu:
onların güzellik kavramı
dışlamak üzerine kurulu
her saç güzel bana göre
bir kadın
teninde büyüttüğü bir bahçe gibi
başına taktığında
güzelliğin tanımı bu
gökyüzüne doğrulmuş
büyük kanca burunların
gövde gösterisi
atalarımın ektiği ekinlerle
kadınlarını beslediği
topraktan almış rengini
buğday ten
birer ağaç gövdesi gibi kalın bacaklar
badem gözler
inancı kuşanmış en derinlerinde
damarlarımdan akar
pencap'ın nehirleri
kim söylemiş
benim kadınlarımın
sizin ülkenizdekiler kadar
güzel olmadığını

hiçbir kitap
taşıyamaz
sırtımızdaki
hikâyelerin ağırlığını

– *renkli kadınlar*

olduğun gibi
kabul et kendini

bedenin
bir doğal afet
müzesi
aklın alıyor mu
ne müthiş olduğunu

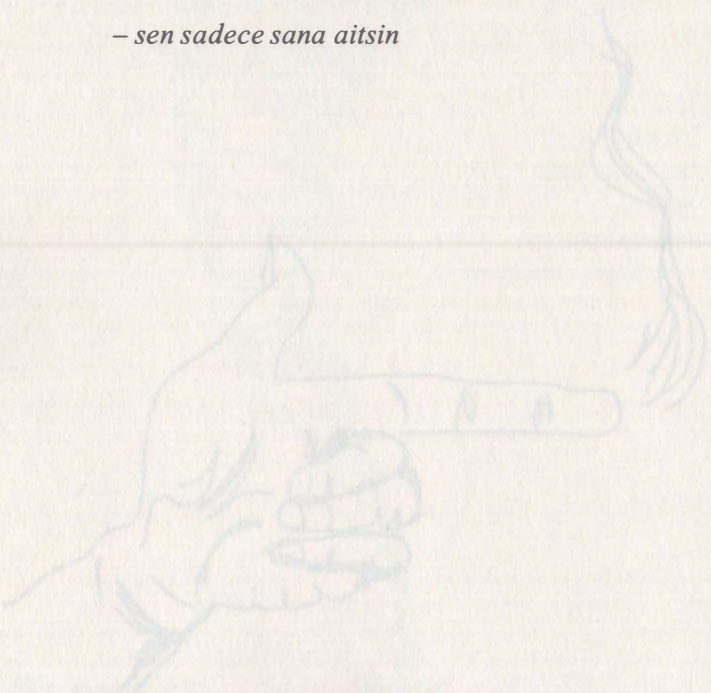
seni kaybetmek
kendim
olabilmekti

başka kadınların bedenleri
bizim savaş meydanımız değil

vücudundaki bütün tüyleri
almanın mahsuru yok
eğer istediğin buysa
vücudundaki bütün tüyleri
bırakmanın da mahsuru yok
paşa gönlün böyle istiyorsa

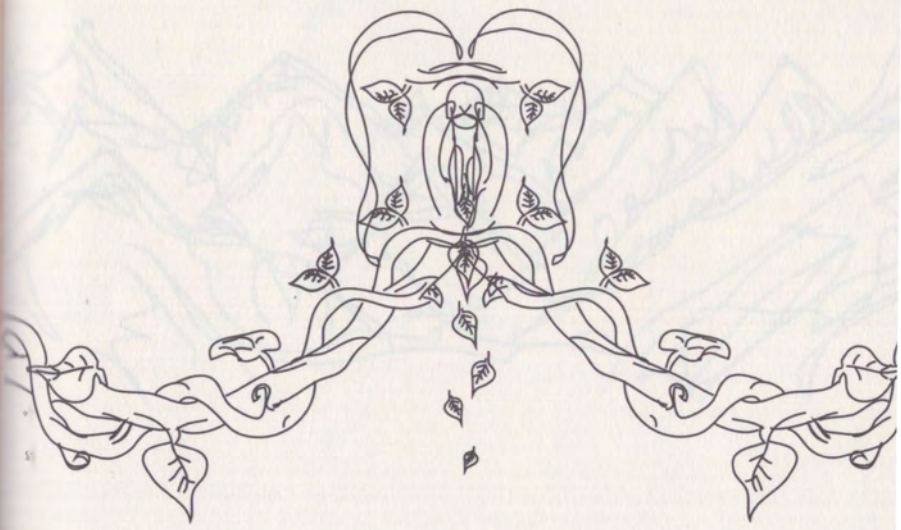
– sen sadece sana aitsin

regl dönemimden bahsetmek ayıpmış
öyle ulu orta herkesin içinde
çünkü benim biyolojim ve gerçekliğim
lüzumundan fazla gerçek

kadının bacak arasını satmak
çok daha normal
onun içinde olanları
anlatmaktan

iş keyif için kullanmaya gelince
bu vücudu güzel bulanlar
onun doğasını duyunca
kulaklarını tıkıyorlar

o çıkıp da
uçabileceğini söylemeden çok önce
kanatlı bir ejderhaydın sen

o gittikten çok sonra da
öyle kalacaksın

af dilemek istiyorum
zekâsından ya da cesaretinden önce
güzelliğinden dem vurduğum tüm kadınlardan
özür dilerim
doğuştan gelen basit bir özelliğin
insanın ruhu dağlara çakıldığında
gurur duyacağı en matah şeymiş gibi
konuştuğum için
bundan böyle sadece
dirayetlisin diyeceğim yahut *olağanüstüsün*
güzel olmadığından değil
çok daha fazlası olduğundan

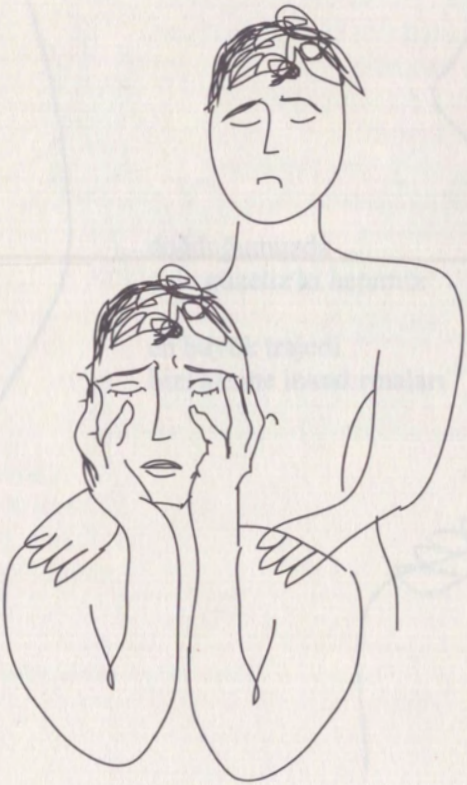
neyim varsa
elimde kalan
yine de mutluyum

ne yitirdiysem
yitirdim
yine de
mutluyum

– bakış açısı

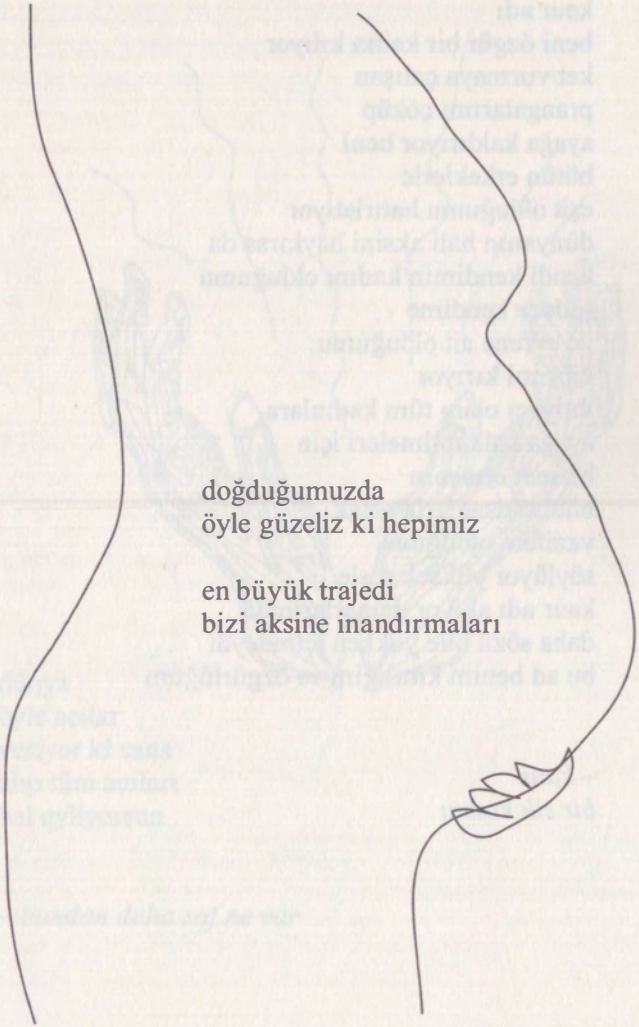
yüzüme bakıp ağladın
canımı yakıyor her şey

elini tutup fısıldadım
hepsi geçecek

eğer acı geliyorsa
mutluluk da gelir

– *sabret*

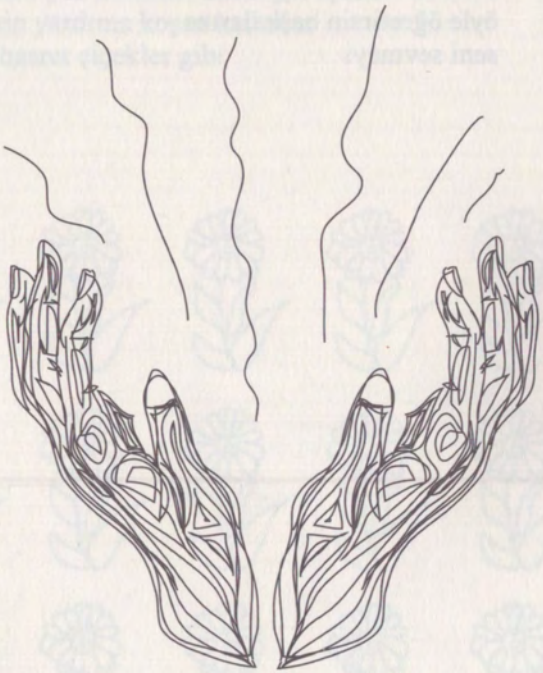

doğduğumuzda
öyle güzeliz ki hepimiz

en büyük trajedi
bizi aksine inandırmaları

kaur adı
beni özgür bir kadın kılıyor
ket vurmaya çalışan
prangalarımı çözüp
ayağa kaldırıyor beni
bütün erkeklerle
eşit olduğumu hatırlatıyor
dünyanın hali aksini haykırsa da
kendi kendimin kadını olduğumu
sadece kendime
ve evrene ait olduğumu
kibrimi kırıyor
ihtiyacı olanı tüm kadınlara
ayağa kalkabilmeleri için
hizmet etmenin
bütün insanlarla ortak
vazifem olduğunu
söylüyor yüksek sesle
kaur adı akıyor damarlarımda
daha sözü bile yokken içimdeydi
bu ad benim kimliğim ve özgürlüğüm

– kaur
bir sih kadını

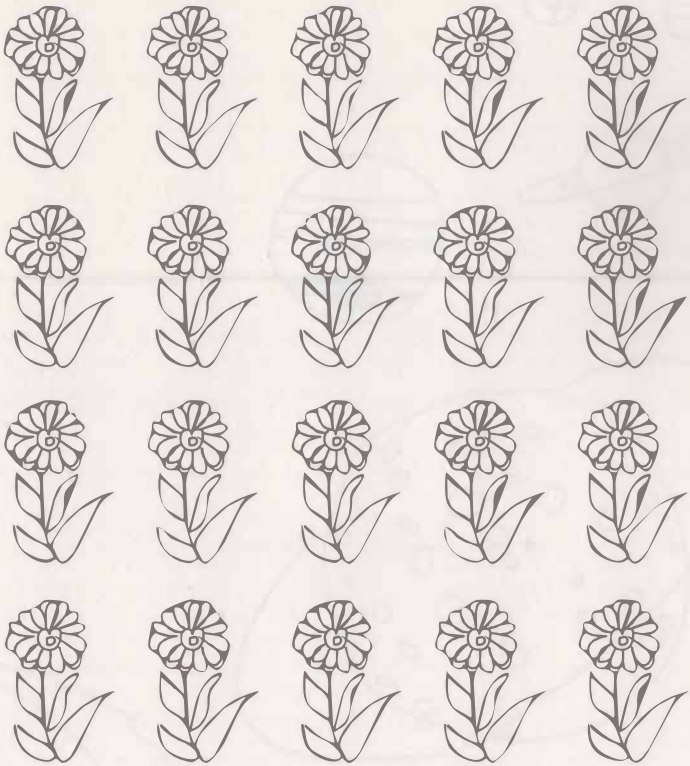

dünya
öyle acılar
veriyor ki sana
alıp tüm acıları
bal eyliyorsun

– bundan daha saf ne var

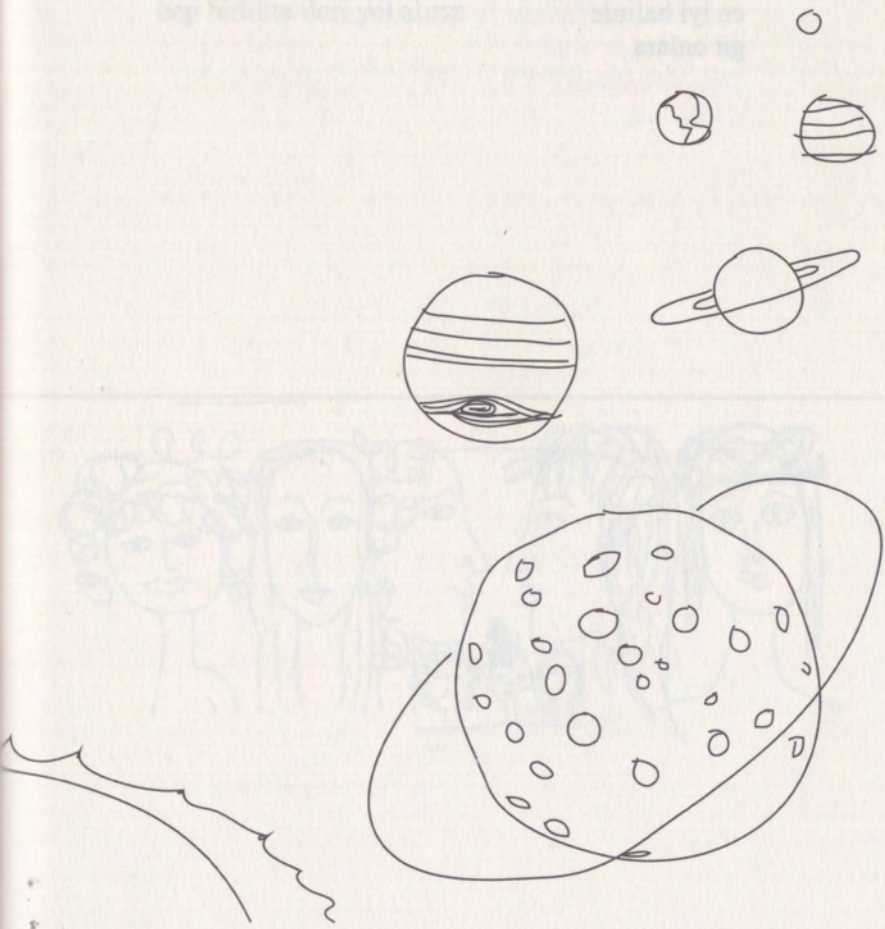
kendini nasıl seviyorsan
öyle öğretirsin başkalarına
seni sevmeyi

her şeyden çok kadınlar sızlatıyor içimi
birbirinin yardıma koşan kadınlar
bahara hasret çiçekler gibi

bacaklarının arasındaki tanrıça
sulandırıyor ağızları

sen
kendinin
ruh eşisin

bazıları
öyle keskin ve öyle acı ki

en iyi halinle
git onlara

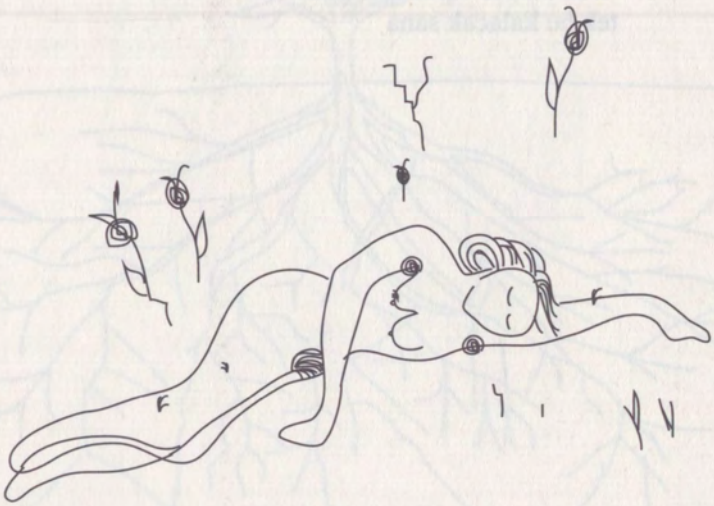
ancak çevremizdeki kadınların
ne kadar güçlü
ve çarpıcı olduğunu anladığımızda
hep birlikte ileri yol alırız

senin gördüğün güzellik
benim içimde değil
öyle derine kök salmış ki
kalbindeki güzellik
baktığın her yerde
onu görmemek
elinde değil

tüye
yer olmasaydı bedenlerimizde
en başta orada bitmezdi zaten

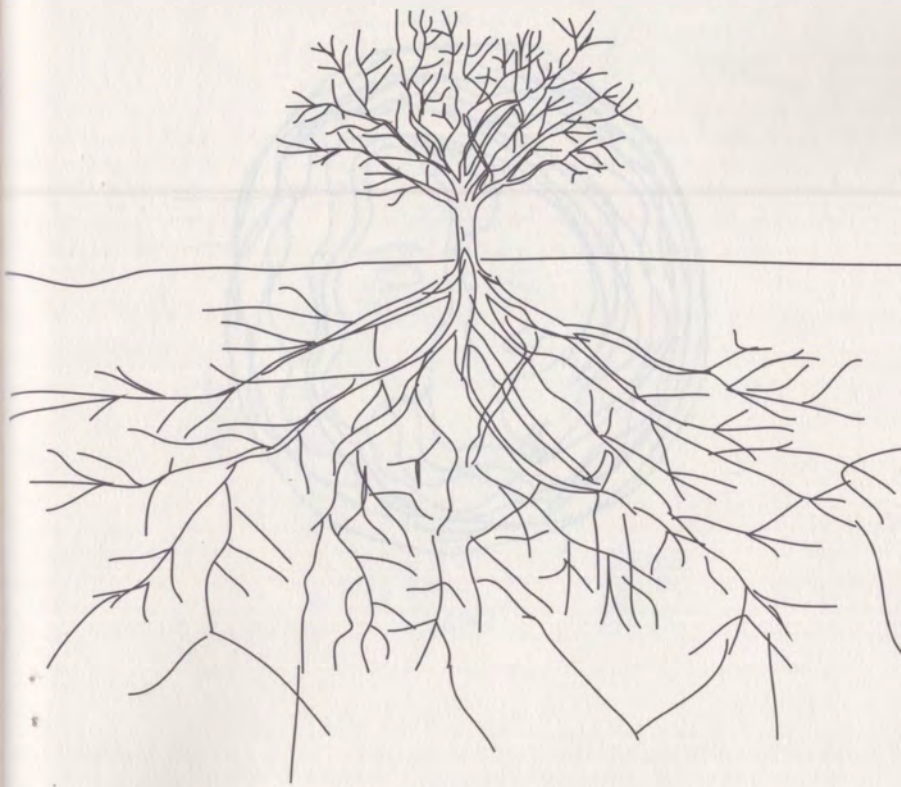
– en doğal halimize karşı savaştayız

her şeyden önemlisi, sevgi
eninde sonunda
her şeyin
anlamsızlığını gösteren
tek gerçeğimiz gibi
hayatının bu sayfası
diploman
işin
paran
hiçbirinin önemi yok
sevgiden ve sevdiklerinle
kurduğun bağdan başka
onları ne derin sevdin
nasıl dokundun
ve ne kadar verdin sevgini
tek bu kalacak sana

öyle derin
kök salsam ki toprağa
bu gözyaşları
bu eller
bu ayaklar
altında kalsa

– *yere basmak*

artık bırak, kurcalama
bir yerden sonra, neden
oluruna bırakmak gerektiğini

eğer kendine yetmiyorsan
başka kimseye yetemezsin

hayatının geri kalanını
geçirmek istediğin kişi
herkesten önce
kendin olmalı

başarılı olmak isterim elbet
ama kendim için değil
başarılı olayım ki
sütümle, balımla
hayat vereyim
çevremdekilerin başarısına

deli gibi çarpar kalbim
gebe olduğum şiirleri düşününce
bu yüzden durmadan
açarım koynumu sözcüklere
öyle şehvetli ki
sevişmek
sözcüklerle
kâh âşık olur
kâh maşuk olur
yazmak
kâh ikisi birlikte

beni en çok dehşete düşüren
başkaları başarılı olunca
kıskançlıktan köpüren ağızlarımızın
başarısızlıklar karşısında
derin bir oh çekmesi

belki de insan olmanın
en zor yanı
birbirimizi kutlamayı
becerebilmek

sanatın
eserlerini kaç kişinin
beğendiğiyle ilgilenmez
sanatın
eserlerini senin kendi gönlünün
kendi ruhunun sevmesiyle
kendine ne kadar
dürüst olduğunla ilgilidir
asla takas etme
dürüstlüğünü
anlaşılabilmek uğruna

– tüm siz genç şairlere

ver
sana verecek
hiçbir şeyi olmayanlara

– *seva (fedakârlık)*

bir ruh
nasıl açılırsa
en dürüst
öyle açtırdınız içimi
ve bir daha asla
yazamam dediğim anda
yeniden elime verdiniz kalemi

– teşekkür ederim

yüreğimi ellerine alıp. sonuna kadar geldin. teşekkür ederim. buraya kadar sağ salim geldiğin için. en kırılgan parçama böyle şefkat gösterdiğin için. otur. soluklan. yorgun düşmüşsündür. bırak ellerini öpeyim. gözlerini. tatlı bir şeye hasrettir onlar şimdi. bütün balımı gönderiyorum sana. sen olmasaydın ben bir hiçtim, hiçbir yere gelemezdim. hep olmak istediğim ama olmaya korktuğum o kadın olmama yardım ettin sen. nasıl bir mucize olduğundan haberin var mı? ne güzeldi ve hep ne güzel olacak. önünde diz çöküyorum. teşekkürlerimi sunuyorum. gözlerine sevgilerimi gönderiyorum. gözlerin insanların içindeki iyiliği görsün hep. işin hep iyilik olsun. birbirimizi hep böyle görelim. kainatın sunduğu tüm güzelliklere vurulmaktan geri kalmayalım. hep toprağa bağlı olalım. kök salalım. ayaklarımız yere sağlam bassın.

– benden sana bir aşk mektubu

Kanada'nın Toronto şehrinde yaşayan yazar ve ressam rupi kaur, şiirlerinde ve çizimlerinde aşk, kayıp, travma, iyileşme ve kadınlık temalarını işliyor. yazılarını iyileşip ilerleyecek güvenli bir alan yaratma aracı olarak tüm dünyayla paylaşan sanatçının yaratıcı yönelimi ve fotoğrafları uluslararası sınırları aşarak dünyanın dört bir yanındaki galerilerde, dergilerde ve alanlarda sergilenmiştir. yazmaktan ve sanatın diğer alanlarında eserler üretmekten arta kalan zamanlarında söz sanatını icra etmek için dünyayı dolaşmakta ve yazarlık atölyeleri düzenlemektedir. eserleri hakkında daha fazla bilgi için: www.rupikaur.com

– yazar hakkında

bu bir yolculuk hikâyesi
şiirle sağ kalma yolculuğu
yirmi bir yıllık
kan, ter, gözyaşı
avuçlarının içindeki
yüreğim
bir sancıma
bir sevme
bir kırılma
bir sağalma

– kitap hakkında

süt ve bal
aşk
kayıp
travma
sömürü
sağalma
ve kadınlık hakkında
bir şiir denemesi

her biri başka bir amaca hizmet eden
başka bir acıyla uğraşan
başka bir kalp ağrısını sağaltan
dört bölüme ayrıldı bu kitap

süt ve bal
okuru hayatın en acı anlarına doğru
bir yolculuğa çıkarıp
o anların içindeki tatlılığı buluyor
çünkü
eğer görmek istersen
her acının içinde bir tatlılık vardır

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-243-2

